Б. ТАРАШКЕ́ВІЧ.

БЕЛАРУСКАЯ ГРАМАТЫКА

ДЛЯ ШКОЛ.

ВЫДАНЬНЕ ДРУГОЕ.

ВІЛЬНЯ —— 1919 г.
Друкарня «Віленскага Выдаве́цтва».

Б. ТАРАШКЕ́ВІЧ.

БЕЛАРУСКАЯ ГРАМАТЫКА

ДЛЯ ШКОЛ.

ВЫДАНЬНЕ ДРУГОЕ.

ВІЛЬНЯ 1919 г.
Друкарня «Віленскага Выдаве́цтва».

«Беларускае Выдаве́цкае Т-ва» Ў Вільні.

АД АЎТАРА.

Дагэтуль беларуская літэратурная мова разьвівалася толькі паводлуг сваіх найагульне́йшых правоў, найбольш для яе́ характэрных і ад каторых яна не адступала. Шмат якія пытаньні заставаліся без адказу. Ня было аднолькавага пра́вапісу. Нічога дзіўнога. Пакінуўшы даўно парваныя і заняпаўшыя традыцыі старасьве́цкае беларушчыны, мова новага пісьменства адразу пачала буйна ўзрастаць з народнага карэньня. А народнае карэньне—яно ве́льмі багатае. І ня гле́дзячы на вялікую суцэльнасьць усяе́ беларускае мовы, яна мае, як і кожная іншая мова, колькі асобных, выразьне́й азначаных гутарак. Кожная гутарка дабівалася, каб заняць пачэснае ме́йсца ў нашым пісьменстве. Дзеля гэтага—і розныя, часта паміж сабой нязгодныя, спосабы пісаньня.

Трэба было часу, каб само жыцьцё паказала, якая гутарка мае найбольш сілы і здатнасьці на тое, каб зробіцца *асновай* літэратурнае мовы.

Трэба было часу, каб праявіліся ў пісьменстве ўсе́, якія толькі ёсьць у асобных гутарках, чыста беларускія асобнасьці.

Бяз гэтага не магло быць ніякае хоць больш ме́нш закончанае граматыкі, не магло быць і сталага, яснага правапісу. Бо граматыка павінна толькі замацаваць і падраўняць тыя лініі, якія сама мова ўжо назначыла.

Мне́ здае́цца, што гэтыя лініі і характэрныя асобнасьці ўжо азначыліся, дзеля чаго я і адважыўся выпусьціць у сьве́т „Беларускую граматыку“.

У аснове яе́ ляжыць найбольш характэрная і найбольш чыстая гутарка беларускае мовы, што мае цьвёрдае *р* і вялікае аканьне.

Але аканьне агранічана некаторымі разамі, да чаго прымушае нас даўгая практыка нашага пісьменства.

Прымаюцца і ўсе́ другія характэрныя асобнасьці беларускае мовы, якія праводзіліся дагэтуль у нашых выданьнях.

Ад прынятае традыцыі адхіляюся толькі тады, калі гэтага вымагае яснасьць сыстэмы або чыстасьць мовы.

Зусім новага нічога ня ўводжу.

Аднолька-ж ня думаю — што жыцьцё ня зробіць з часам значных зьмéнаў. Будзем толькі мéць надзею, што не залішна вялікія і што ўсё найважнéйшае зроблена добра.

Патрэбы школы прымусілі мянé адкінуць усё тое, што мéла больш чыста навуковае значэньне, як практычнае. Я ўвéсь час не выпускаў з вачэй *пэдагогічную старану* кніжкі.

Маю надзéю, што ў будучыне лéпшы час пазволіць мнé выпусьціць паўнéйшую і больш навуковую граматыку беларускае мовы.

Канчаючы, дзякую ўсім, хто мнé служыў радаю і крытыкай.

А найбольш майму добраму вучыцелю **акадэміку А. А. Шахматову**, каторы за ўвéсь час маіх унівэрсытэцкіх навук і пасьля паддаваў мнé ахвоты напісаць беларускую граматыку і няспынна кіраваў маёю працаю.

Прыязнаму земляку **акадэміку Е. Карскаму** шчыры і вялікі дзякуй за яго ўвагу і значную помач (ён праглéдзіў маю працу і даў вялікшую частку беларускай граматычнай тэрміналёгіі).

Не магу ня ўспомніць **і докт. Рудольфа Абіхта**, профэсара славянскіх моваў у Брэслаўскім Унівэрсытэце, бо яго думкі аб беларускай мове, пісьмы, пісаныя пабеларуску да маіх прыяцеляў у Вільні, і кніжка «Просты спосаб стацца ў кароткім часе граматным», пераканалі мянé ў тым, што я стаю на правільнай дарозе.

Б. Тарашкéвіч.

Вільня

13 жніўня 1918 г.

I.

ГУКІ.

§ 1. Слова, склад націск. Слова дзéліцца на склады: ва-да, ха-та, до-ля, ся-кé-ра, ра-ні-ца. Слова можа быць *аднаскладовым*, калі ў ім адзін склад (дом, стол, конь), *двухскладовым* (ва-да, зяр-нё) і *шматскладовым* (пе-ра-ро-біц-ца).

Калі на пісьмé слова не зьмяшчаецца ў адным радку, то яго можна пераняcьці ў другі радок, але толькі так, каб не парваць складоў (вы-це-ра-біць). Канцы радка трэба паставіць знак пераносу (-).

У кожным слове адзін склад выгаварваецца галасьнéй за другія, з націскам: хá-та, ка-рá, кá-ра.

Нáціск, калі трэба, азначаецца знакам ʹ над літарай.

Задачка. Разьбіць словы на склады малéнькімі рыскамі і азначыць націск (вось так, напрыклад: ва-дá, да-рó-га):

Пажар, сьцяна, туман, агонь, загон, калека, пранік, Марыля, баравік, павучок, месяц, журавель, ялавец. Бог больш мае як раздаў. Скупы два разы траціць. Усякі цыган свайго каня хваліць.

§ 2. Гукі галосныя і зычныя. Склады можна разлажыць на асобныя **гукі**. Слова „соль“ можам сказаць так, каб кожны гук у ім цягнуўся доўга: с-о-ль. Лёгка пачуць, што ў гэтым слове тры гукі. У слове „рыба“ чатыры гукі, у слове „горка“ пяць гукаў і г. д.

Гукі дзéляцца на **галосныя** і **зычныя**.

Галосныя гукі: а, о, у, э (е), ы, і. Зычныя гукі: б, в, г, ґ, д, дз, дж, ж, з, к, л, м, н, п, р, с, т, ф, х, ц, ч. Пры вымове галосных гукаў чуваць голас, грудзі дрыжаць. Іх можна доўга цягнуць, пяяць. Пры вымове зычных гукаў чуваць зык, а ня голас.

У складзе павінен быць адзін галосны гук — колькі галосных гукаў у слове, толькі ў ім складоў: стра-ха, пра-ле́ска. Склад можа быць і з аднаго толькі галоснага гуку: а-бы, а-ле́.

Зычных у складзе можа быць колькі і можа ня быць ніводнага: страш-ны, а-ле́.

Зычныя ўжываюцца толькі разам з галоснымі *).

Галосныя ў і *й* ня твораць асобнага складу: даў, праўда, дай, яд (значыць йад), вайна. З гэтага яны падобныя да зычных. (Гукі ў і *й* часамі называюць паўгалоснымі).

На пачатку слова дзеля вялікшае складнасьці *у*, *і* замяняюцца на кароткае ў, *й*, калі яны стаяць пасьля галоснага гуку: мы ўжо зробілі; я йду да цябе́.

Задачка. Перапішы, замяніўшы крыжык якімі трэба літарамі:

Гартаі загаралі ×сё поле. Яны ×вайшлі × хату. Было × бацькі тры сыны. Бацька × маці ×жо вярнуліся з поля. Была адна кароўка ды× тую ваўкі зьелі. А хто там ×дзе́? Хто ×дзе́, той паклоніцца.

§ 3. **Цьвёрдыя і мягкія зычныя.** Зычныя гукі могуць вымаўляцца цьвёрда і мягка.

Цьвёрдыя зычныя. (*б, в, г,* ґ *д, дз, дж, ж, з, к, л, м, н, п, р, с, т, ф, х, ц, ч, ш*) чуваць, напрыклад, у такіх словах: *б*осы, *в*ол, *г*осьць, *д*оля, ксян*дз*ы, *ж*ыта, ура*дж*ай, *з*орка, *к*ол, *л*ом, *н*ыркі, *п*ышны, *р*ысь, *с*ын, *т*ын, *ф*ыркаць, *х*ата, *ц*эп, *ч*ысты, *ш*ырокі.

Гэтыя самыя зычныя чуваць мягка ў такіх разох, як *б*іць, *в*іць, *г*інуць, *дз*ік, *з*іма, *к*інуць, *л*ёгкі, *м*е́йсца, *Н*ёман, *п*яць, *с*е́м, *ф*ігура, *х*ітры, *ц*іха.

Зычныя р, ж, ч, ш, заўсёды цьвёрдыя: рэпа, зара, жоўты, чысты, шырокі.

Так сама няма мягкіх *д* і *т*, бо яны зьмяніліся на мягкае *дз* і *ц*: *дз*е́нь, *ц*е́нь, *дз*ік, *ц*іха, *дз*я*дз*ька, пі*ц*ь (**дзе́каньне і це́каньне**).

---

*) Дзеля гэтага зычныя гукі называюць яшчэ сугалоснымі. Гэты назоў нядобры тым, што можна было-б падумаць, быццам зычныя гукі вымаўляюцца з голасам.

Задачка. Літары, што азначаюць цьвёрдыя зычныя, падчыркнуць аднэй рыскаю, а тыя, што азначаюць мягкія — дзьвюма:

Люлі, люлі, люлі!
Пpыляцéлі куры,
Céлі на вароцех
У чырвоных боцех,
Сталі сакатаці.

Што курачкам даці:
Ці жыта карыта,
Ці ячмéню жмéню,
Ці бобу каробу.

ЗВОНКІЯ І ГЛУХІЯ ЗЫЧНЫЯ.

§ 4. Зычныя могуць вымаўляцца *звонка* (з голасам) і *глуха* (бяз голасу), прычым

звонкаму адказавае глухі

б	**п**	(бабы—папы)
д	**т**	(дам—там)
ґ	**к**	(ґіль—кінь)
г	**х**	(гам—хам)
з	**с**	(заву—саву)
ж	**ш**	(жаль—шаль)
дз	**ц**	(дзѐнь—цéнь)
дж	**ч**	(хаджу—хачу)

л, **р**, **м**, **н** — ня маюць падобных глухіх.

Задачка. Аднэй рыскаю адзначыць звонкія гукі, дзьвюма глухія.

Вясковыя дзéці.

Пусты ўлéтку нашы сёлы,
Усé на полі за сярпом,
Толькі дзéтак крык вясёлы
Льéцца ў вуліцах руччом.

Вéцер кудры іх цалуе,
Мые дождж іх блéдны твар,
З імі сонейка жартуе
І цяпло ім шлé, як дар.

Якуб Колас.

§ 5. Зычныя **з, с, ц, дз** называюцца **сычачымі.**
„ **ж, дж, ш, ч,** „ **шыпячымі.**
„ **р, л** „ **плаўнымі.**
„ **н, м** „ **насавымі.**

§ 6. Водлуг тых прыладаў, якімі найбольш вымаўляюцца зычныя, іх можна падзяліць на

губныя: б, в, м, п, ф.
язычныя: д, ж, дж, ч, ш, з, с, ц, дз, р. л, н.
гартанныя: г, ґ к, х.

Задачка. У кожным слове апішы ўсé зычныя гукі— якія яны: 1) цьвёрдыя ці мягкія; 2) звонкія ці глухія; 3) сычачыя, шыпячыя ці насавыя; 4) губныя, язычныя, гартанныя:

Хто поле троіць, той хлéб кроіць. Калі ўлéз у дугу, не кажы не магу. Калі мужык з жонкай сварыцца, тады ў гаршку трасца варыцца.

(Пішы ў гэткім парадку: 1) хто; *х*—цьвёрды, глухі, гартанны; *т*—цьвёрды, глухі, язычны і г. д.).

§ 7. На пісьмé гукі азначаюцца літарамі (буквамі). Усé літары мовы, пералічаныя ў сталым парадку, называюцца азбукай (абэцэдэ).

Вось беларуская азбука: а, б, в, г, ґ, д, е, ё, ж, з, і, й, к, л, м, н, о, п, р, с, т, у, ў, ф, х, ц, ч, ш, ы, ь, э, ю, я.

Побач з кірыліцай ужываюць яшчэ *лацінку*:

a, b, c, ć, č, d, f, g, h, i, j, k, l, ł, m, n, ń, o, p, r, s, ś, š t, u, ŭ, w, y, z, ź, ž.

Літары я, е, ё, ю не азначаюць якіх асобных гукаў, розных ад а, э, о, у. Калі я, е, ё, ці ю стаіць за зычным, то зычны вымаўляецца мягка: сяду, нéба, лён, людзі, (значыць—сьяду, ньэба, льон, льудзі). На пачатку складу я, е, ё, ю значыць тое, што йа, йэ, йо, йу: яма — йама, твая — твайа; ёлка—йолка, патаёмны—патайомны; юшка—йушка; граюць—грайуць.

Знак ь не азначае ніякага гуку, а толькі мягкасьць зычнага; вугаль (але вугал), колькі (але калы), сьцяна, дзядзька і г. д.

Часамі ь паказвае, што зычны ня трэба зьліваць з чародным галосным, бо паміж імі чуваць й: зьявіцца, зьéсьці і г. д. (вымаўляецца: зьйавіцца, зьйэсьці).

Пасьля цьвёрдага зычнага ставіцца ў такім разе знак' над радком паміж літарамі: аб'явіць аб'éхаць, аб'éсьці, пад'éду і г. д.

Для азначэньня зыкаў дж і дз пішацца па дзьвé літары, але трэба памятаць, што вымаўляюцца яны не паасобку, а разам: ся*дж*у, ся*дз*éць.

Для азначэньня такога зыку, як у словах мазґі, ґанак ужываецца знак ґ*).

---

*) Не заўсёды.

§ 8. Дзеля таго, што ў беларускай мове зычныя **ж**, **ч**, **ш**, **р** цьвёрдыя, то посьля іх ужываецца ня *і*, а заўсёды *ы*: *жыла*, *чыста*, *шыла*, *бяры*.

Дзеля таго самага посьля ж, ч, ш, р, ніколі ня пішацца *я*, *ю*, *е*, ё, а толькі *а*, *у*, *э*, *о*: бур*а*, гавар*у*, р*э*заць, сьцяр*о*г; ж*а*ба, ж*у*к, ж*э*ўжык, ж*о*ўты; ч*а*сьць, ч*у*ю, ч*э*сьць, ч*о*рны; ш*а*бля, ш*у*м, ш*э*ршань, ш*о*сты.

Задачка. Паставіць літары заме́ста крыжыка:

Р╳ба, гр╳б, гр╳зь, р╳бы, зьбяр╳г, твар╳г, ж╳ць, ж╳рдзь, ж╳нка, ч╳ста, зач╳пка ч╳рт, быч╳к; шэрш╳нь, ш╳ць, страш╳нны, ш╳сьнік ш╳ры, ш╳ўк, ш╳м.

§ 9 **Аканьне.** Гукі **о** (ё), **э** (е) ў беларускай мове чуваць ясна толькі пад націскам: до́бра, цёплы, ле́с, цэлы і г. д.

Калі склад не пад націскам, то заме́ста *о*, *э* чуваць *а*: добры—дабро́; цёплы—цяпло́, (цьапло), ле́с—лясы (льасы) цэп—цапы.

Аканьне найвыразьне́й выступае ў складзе перад самым націскам: ле́с—лясы. У другіх складох на ме́йсцы *э* можа быць гук бл`зкі да *і* або гук няясны паміж *а* і *е*—*а*ᵉ: лесавік вымаўляецца лісавік або ляᵉсавік.

Аб тым, як трэба пісаць пры аканьні, глядзі „Пра́вапіс".

§ 10 **Аб складох ры, лы, лі.** У складох не пад націскам знаходзім **ры**, **лы**, **лі** ў гэткіх словах: дрыжэць, глытаць, праглынуць, трысьцінка, трысьнік, брыво, крыві, крывавы, блыха́, блыхі, дрывамі, дрывяны, крышыць, крыха, грыме́ць, трыбух, хрысьціць, трывога, стрыгатаць, брысьці, яблык, яблына, блішчэць.

Калі на гэтыя склады прыходзіцца націск, то тады знаходзім **ро**, **ло**: дрож, тросьць, бровы, кроў, блохі, дровы, крошка, гром, хрост, брод і г. д.

Задачка. Перапішы вышэй пералічаныя словы ў другіх формах (напр.: дрыжу, дрыжэў, брыво, брыва, брыву, і г. д., але бровы).

§ 11. **Падвойныя зычныя.** Беларуская мова мае падвойныя зычныя ў такіх рэзох:

льль: вясе́льле, купальле, гальлё, Ільля, ральля, сольлю, кольле і г. д.

ньнь: здарэньне, сумле́ньне, пытаньне і г. д.
зьзь: з гразьзю, мазьзю, зазьзяць і г. д.
сьсь: каса — касьсё, волас — валосьсе, колас — калосьсе і г. д.
дзьдзь: судзьдзя.
цьць: жыцьцё, багацьце, куцьця і г. д.
жж: збожжа і г. д.
чч: лык — лычча, сук — суччо, пе́ч — запе́чча, запе́ччу, у ваччу і г. д.
шш: зацішша, каля ушшу, з роскашшу і інш.

Апрача гэтага падвойныя зычныя зьяўляюцца пры тым, як словы складаюцца: с-сыпаць, ад-даць, бяз-зубы і г. д.

Задачка. Перапішы словы з удваеньнем і дапішы свае́ прыклады.

§ **12. Прыдыханьне.** Калі слова пачынаецца з галоснага, то перад ім можа стаяць *прыдыханьне* в або г: *в*ока, *в*уха; авёс — гавёс і г. д. Прыдыханьне сустракаецца і ў сярэдзіне слова паміж двума галоснымі: павук, навука, цівун і інш.

Задачка. Азнач рыскаю прыдыханьне:

Вакно, варыць, вочы, вол, вужака, вузкі, вугаль, павук, павёў, віна, вайна, Радзівон, вон, Лявон, аплявуха, гараць, гара, гарэх, грэх, гарбуз, ганю, гаруд, вуліца, густы, горад, гарод, гоні.

§ **13. Кароткае ў.** Паміж галосным і зычным можаць стаяць толькі ў, а не *в*: залатоўка, кароўка, (але — карова), толькі рэха ў ле́се йдзе́.

У канцы закрытага складу*) стаіць так сама ня л, а ў: даў, поўны, тоўсты і інш.**).

Задачка. Паставіць літара заме́ста крыжыка:

Апусьце́×а поле. Работы на ім да×но скончаны. Пуста й гола ×сюды, толькі ма×адое жыта адно зялянее × полі і рэзка выдзяляецца сярод мёртвага абразу асе́ньняга часу. Пачарне́ × шырокі ×уг; адны толькі парыжэ×шыя фігуры стаго× з востраю жэрдкаю × ве́рсе раскінуліся па грудох і нудна пазіраюць × не́ба.

---

*) Закрыты склад гэта такі, што канчаецца на зычныя або на ў, й: пол, вол, пан, дай, ме́ў і г. д. У слове ва-да, абодва склады закрытыя.

**) Але ў іме́ньнях астае́цца: кол, стол, гарэлка, іголка і інш.

§ 14. Звонкія зычныя перад глухімі і на канцы слова страцілі звонкасьць і вымаўляюцца глуха:

пішацца:	вымаўляецца:
рэ*д*ка	рэ*т*ка
но*ж*ка	но*ш*ка
гра*з*ка	гра*с*ка
а*б*хапіць	а*п*хапіць
бо*б*	бо*п*
лё*д*	лё*т*
дож*дж*	до*шч*

і г. д.

Глухія зычныя перад звонкімі зробіліся звонкімі.

пішацца:	вымаўляецца:
ка*сь*ба	ка*зь*ба
мала*ць*ба	мала*дзь*ба

і г. д.

Задачка. Крыжыкі замяніць літарамі:

Асéньні вéчар.

Вые бура. Лé+ гамоніць,
Як на сходзе гдзé наро+.
Вéцер хмары так і гоніць;
До++ і гра+ь і галалё+.
На камінку корч пылае;
Каля пéчы дзé+ сядзіць,
Ба+ька ла+ці папраўляе,
Маці ні+кі сéла ві+ь.
Вéцер вые, ня сьціхае,
Дзіка ў коміне шумі+,—
То заплача, засьпявае,
То па стрэсе прабяжыць.
Ціха ў хаце. Сэрца ные,
Душу стра+ апанаваў.
Чаму-+, вéцер, думкі злыя
У душу ты маю нагнаў?

Якуб Колас.

II.

Часьціны мовы.

§ 15. Усѐ словы можна падзяліць на 9 радоў або *дзѐвяць часьцінаў мовы:*

1. **імя**	5. **дзеяслоў**
2. **прымѐта**	6. **прыслоўе**
3. **числo**	7. **прыймя**
4. **займя**	8. **злуч**
9. **кліч.**	

§ 16. **Імя.** Да гэтае часьціны мовы налѐжаць усѐ тыя словы, што *скланяюцца* і маюць адзін з трох радоў: *мужчынскі* (баран, стол), *жаноцкі* (авѐчка, лава), *ніякі* (вакно, дабро).

§ 17. **Скланѐньнем** называецца зьмѐна канчатку слоў у *адзіно ным* і *множным ліку* ў залѐжнасьці ад розных пытаньняў, напрыклад:

пытаньне		лік адзіночны	лік множны
1.	хто?	брат	браты
	што?	стол	сталы
2.	каго?	брата	братоў
	чаго?	стала	сталоў
3.	каму?	брату	братом
	чаму?	сталу	сталом
4.	каго?	брата	братоў
	што?	стол	сталы
5.	кім?	братам	братамі
	чым?	сталом	сталамі
6.	пры кім?	браце	братох
	пры чым?	сталѐ	сталох
7.	Завучы	браце!	браты!
	кажам:	сталѐ!	сталы!

Гэтыя пытаньні называюцца *склонамі*. Кожны склон мае свой уласны назоў:

1. *назоўны* хто? што?
2. *родны* каго? чаго?
3. *давальны* каму? чаму?
4. *вінавальны* каго? што?
5. *творны* кім? чым?
6. *месны* пры кім? пры чым?
7. *клічны* ужываецца пры клікањьні.

Задачка. Прасклањай у адзіночным і множным ліку: дом, вада, палатно.

§ 18. Апрача ліку адзіночнага і множнага ў беларускай мове часамі бывае *парны лік*: дзьве назе, дзьве руцэ, дзьве сасе і г. д.*).

Ад множнага ліку трэба адрозьніць такія *зборныя* імёньні як гальлё, лісьцё, кольле і інш., якія маюць форму адзіночнага ліку, але азначаюць збор многіх аднолькавых рэчаў.

§ 19. Некаторыя імёньні ўжываюцца толькі ў *адзіночным ліку*: жывёла, гароднiна, садовіна, малако, насеньне характво і шмат іншых.

Некаторыя—толькі ў *множным ліку*: сані, сені, дрыжыкі і шмат інш.

Задачка. Напішы, якія імёньні ведаеш, што ўжываюцца толькі ў адзіночным ліку або толькі ў множным ліку.

§ 20. Кожнае імя належыць да аднаго з трох *радоў*, *мужчынскага*, *жаноцкага або ніякага*. Калі на якую рэч можна казаць ён, то гэта мужч. р.: брат. стол і г. д.; калі можна казаць—яна, то гэта жаноцкі род: сястра, бяда, кніга і г. д.; калі—яно, то гэта ніякі род: дзіця, вакно, дабро і г. д.

Некаторыя імёньні належаць да *агульнага* роду, калі могуць азначаць так сама мужчынскі як і жаноцкі род: сірата, калека і інш.

Задачка. Напішы прыклады на імёньні мужчынскага, жаноцкага, ніякага і агульнага роду.

---

*) але заўсёды: два сталы, два браты і г. д., а ня два брата, два стала (водлуг старога парнага ліку).

§ 21. Імя можа быць або *ўласным*: Вільня, Ме́нск, Беларусь, Лявон—або *агульным*: ме́ста, край, чалаве́к і г. д.

Уласнае імя азначае толькі адну якую рэч, каб аддзяліць яе́ ад другіх падобных.

Агульнае імя паказавае наагул цэлы рад падобных рэчаў. Уласнае імя пішацца з вялікае літары.

УЗОРЫ СКЛАНЕ́НЬНЯ.

I. Мужчынскі род.

§ 22. А. Цьвёрды зычны перад канчаткам:

		лік адзіночны.	лік множны.
а)	Наз.	1) вол	вал-ы
	Род.	вал-а́	вал-оў
	Дав.	вал-у	вал-ом
	Він.	вал-а	вал-ы
	Твор.	вал-ом	вал-амі
	Ме́сн.	вал-е́	вал-ох
	Кліч.	бач ніжэй § 26.	

Другія прыклады:

лік адзіночны.

Наз.	2) пясок	3) дождж
Род.	пяск-у	дождж-у
Дав.	пяск-у	дождж-у
Він.	як Назоўны	
Твор.	пяско-м	дождж-ом
Ме́сн.	пяск-у	дождж-у

лік множны.

Наз.	пяск-і	дождж-ы
Родн.	пяск-оў	дождж-оў
Дав.	пяск-ом	дождж-ом
Він.	як Назоўны	
Твор.	пяск-амі	дождж-амі
Ме́с.	пяск-о́х	дождж-о́х

лік адзіночны.

Наз.	4) кане́ц	5) хвальк-о́
Родн.	канц-а̀	хвальк-а̀
Дав.	канц-у	хвальк-у
Він.	як Наз.	як Родн.
Тв.	канц-ом	хвальк-ом
Ме́с.	канц-ы	хвальк-у

лік множны.

Наз.	канц-ы	хвальк-і
Род.	канц-о́ў	хвальк-о́ў
Дав.	канц-о́м	хвальк-о́м
Він.	як Наз.	як Родн.
Тв.	канц-а̀мі	хвальк-а̀мі
Ме́с.	канц-о́х	хвальк-о́х

Ува ўсіх гэтых прыкладах націск прыходзіцца на самы канчатак слова: вал-а̀, вал-у, вал-о́м, вал-е́, вал-ы, вал-о́ў і г. д.

б) Калі націск ня прыходзіцца на самы канчатак, то заме́ста *о* стаіць *а* (аканьне). У ме́сным склоне *е* астае́цца.

лік адзіночны.

Наз.	1) брат	2) народ	3) страх
Род.	брат-а	народ-у	страх-у
Дав.	брат-у	народ-у	страх-у
Він.	як Род.	як Назоўны	
Тв.	брат-ам	народ-ам	страх-ам
Ме́с.	брац-е	народз-е	страс-е і страх-у

лік множны.

Наз.	брат-ы	народ-ы	стра̀х-і
Род.	брат-оў	народ-аў	страх-аў
Дав.	брат-ом	народ-ам	страх-ам
Він.	як Род.	як Назоўны	
Тв.	брат-амі	народ-амі	страх-амі
Ме́с.	брат-ох	народ-ах	страх-ах

§ 23. Мягкі зычны перад канчаткам.

адзіночны лік.

Наз.	1) лось	2) локаць	3) конь
Род.	лас-я	ло́кц-я	кан-я

Дав.	лас-ю	ло́кц-ю	кан-ю
Він.	як Род.	як Наз.	як Род.
Тв.	лас-ём	ло́кц-ем	кан-ём
Ме́с.	лас-і	ло́кц-і	кан-і

лік множны.

Наз.	лас-і	локц-і	кон-і
Род.	лас-ёў	локц-яў	кон-яў
Дав.	лас-ём	локц-ям	кон-ям
Він.	як Назоўны		
Тв.	лас-ямі	локц-ямі	кон-ямі
Ме́с.	лас-ёх	локц-ях	кон-ях

§ 24. С. Іме́ньні на-й скланяюцца так сама:

лік адзіночны.

Наз.	вераб́ей	лой	абычай
Род.	вераб'-я	ло-ю	абыча́-ю
Дав.	вераб'-ю	ло-ю	абыча́-ю
Він.	як Род.	як Назоўны	
Тв.	вераб'-ём	ло-ем	абыча́-ем
Ме́с.	вераб'-і	ло-і	абычà-і

лік множны.

Наз.	вераб'-і	абыча́-і
Род.	вераб'-ёў	абыча-яў
Дав.	вераб'-ём	абычà-ям
Він.	як Назоўны	
Тв.	вераб'-ямі	абыча-ямі
Ме́с.	вераб'-ёх	абыча-ях

§ 25. Увагі аб розных канчатках.

1. *Родны склон адз. ліку* мае канчатак *у* або *а*, як у цьвёрдым, так і ў мягкім склане́ньні (у мягкім пішацца—ю, я).

Канчатак — *а* знаходзім:

1) у іме́ньнях, што азначаюць жывыя творы: чалаве́ка, Язэпа, брата, ваўка, вала, злодзея, вераб'я і інш.

2) у іме́ньнях прадме́тных*), што можна бачыць, лічыць, найбольш, калі націск прыходзіцца на канчатак: грош—грашà, куст—кустà, малаток—малаткà, нож—нажà, нос—насà, кош—кашà, коўш—каўшà, гарнец—гарца і інш.

---

*) ад слова прадме́т (рэч.: усе́ тыя іме́ньні, што можам бачыць, лічыць, называюцца прадме́тнымі.

3) у назовах ме́сяцаў: студня, марца, красавіка, мая і г. д.

Усе́ іншыя іме́ньні звычайна маюць канчатак *у*: розуму, болю, жалю, сьме́ху, смутку, грому, роду, міру, абычаю, дару, страху, ве́ку, року, пакою, усходу, заходу, це́ню, (гэты це́нь), плачу, ураджаю, сну, жару, прымусу, люду, народу, краю, бору, ле́су, сьне́гу, лёду, попелу, але́ю, шроту, хвойніку і шмат інш.

Бачым, што ва ўсіх гэтых іме́ньнях націск ня прыходзіцца на *у*. Толькі ў гэткіх словах, як *пясок*, *тытун*, *галун*, *палын*, *авёс*, знаходзім: пяску, тытуну, галуну, палыну, аўсу.

Апрача гэтага—*у* пад націскам знаходзім яшчэ ў колькі словах: дажджу, агню і часамі чацьвяргу.

2) *Ме́сны склон адз. ліку* мае чатыры канчаткі: *е*, *і*, *ы*, *у*.

У іме́ньнях *в цьвёрдым зычным перад канчаткам* знаходзім *е*: на дубе́, пры стале́, у млыне́, у кажусе́, граць на разе́, у гаросе (канчатак не пад націскам).

Іме́ньні на *ж*, *ш*, *ч*, *ц*, *р* заўсёды маюць *ы*: на дажджы, у кашы, на нажы, у калодзяжы, аб коклюшы, паралюшы, у плачы, у бучы, на канцы, на пальцы, на жарабцы, у бары, на тапары і г. д.

З іме́ньняў на *ж*, *ш*, *ч*, *ц*, *р* тыя, што азначаюць асобы, найчасьце́й маюць *у*: аб купцу, пры Рыгору, Лукашу, аб Марцінке́вічу, аб чужазе́мцу, не́мцу, кітайцу і г. д.

Іме́ньні на — *к* блізка заўсёды маюць канчатак на *у*: у Полацку, на баку, аб ваўку, на языку, аб чалаве́ку.

Іме́ньні *з мягкім зычным перад канчаткам* канчаюцца на *і*: пры гасьці, цясьці, камяні, кані, салаўі, вераб'і, Дунаі, прыяцелі і г. д.

3. Клічны склон. У значэньні клічнага склону часта ўжываецца назоўны склон: паслухай, братка! паслухайце, браткі! Але клічны склон мае і свае́ асобныя канчаткі—*у* і *е* (пасьля цьвёрдага зычнага *а*):

1) Іване, слаўны пане! попе, браце, сваце, дубе, ле́се, суседзе і г. д.

Бог—Божа, чалаве́к—чалаве́ча, казак—казача, воўк—воўча, гарох—гаросе, гарэх—гарэсе, айце́ц—ойча, купе́ц—купча і інш.

2) Конь—коню, вучыцель—вучыцелю, госьць—госьцю, рай—раю, дабрадзѐю і г. д.; мужу, крыжу, панічу, пісару, бору, явару, братку, галубочку, дзядзьку, дзѐдку, сынку і г. д.

У множным ліку часамі ўжываецца канчатак—*ове*: панове! сватове! жыдове! і г. д.

Задачка. 1) Праскланяй: чалаве́к, вол, воз, гарод, двор, залом, пісар, раме́нь, зьвѐр, аўторак, це́нь, боль, авёс, вераб́ей, сук, гарэх, вораг, бе́раг, але́нь, нож.

2) Напішы, якія ве́даеш словы на *а* і на *у* ў родным склоне, апрача тых, што ёсьць у граматыцы.

3) Адкажы, у якім склоне зроблены вынятак з-пад аканьня.

4) Успомні з пе́сьняў, казкаў ці прыказкаў якія-колечы іме́ньні ў клічным склоне.

II. Ніякі род.

§ 26. Іме́ньні на о (не пад націскам — а).

Склане́ньне слоў на *о* падобнае да мужчынскага роду.

Тры склоны — назоўны, вінавальны і клічны заўсёды аднолькавы (дзеля гэтага пішам іх у адным радку: Н. В. К.).

Прыклады.

Адзіночны лік.

Н. В. К.	1) сял-о	2) пале́н-а
Род.	сял-а	пале́н-а
Дав.	сял-у	пале́н-у
Тв.	сял-ом	палѐн-ам
Ме́с.	сял-е́	пале́н-е

Множны лік.

Н. В. К.	сёл-ы	палѐн-ы
Род.	сёл-аў	палѐн-аў
Дав.	сёл-ам	пале́н-ам
Тв.	сёл-амі	пале́н-амі
Ме́с.	сёл-ах	пале́н-ах

Адзіночны лік.

Н. В. К.	3) пляч-о	4) мор-а
Род.	пляч-а	мор-а
Дав.	пляч-у	мор-у
Тв.	пляч-ом	мор-ам
Ме́с.	пляч-ы	мор-ы

Множны лік.

Н. В. К	пле́-чы	мор-ы
Род.	пле́ч-аў	мор-аў
Дав.	пле́ч-ам	мор-ам
Тв.	пле́ч-амі	мор-амі
Мѐс.	пле́ч-ах*)	мор-ах

*) Можна ўжываць і форму плячмі, плячымà, на плячох.

Адзіночны лік.

Н. В. К.	5. жыцьц-ё	6. пол-е
Род.	жыцьц-я	пол-я
Дав.	жыцьц-ю	пол-ю
Тв.	жыцьц ём	пол-ем
Мéс.	жыцьц-і	пол-і

Множны лік.

Н. В. К. .	. пал-і
Род. .	. пал-ёў
Дав. .	. пал-ём
Тв. .	. пал-ямі
Мéс.. .	. пал-ёх

§ 27. Увагі аб канчатках.

1) *Месны склон* адз. л. мае чатыры канчаткі: *е*, *і*, *ы*, *у*, якія ўжываюцца, так, як у імéньнях мужчынскага роду, напр.:

a) у сялé, пры вакнé, у гумнé, на сукнé, аб пісьмé і г. д. (канчатак *е* пад націскам).

на сéне, у лéце, на цéле, у слове, на нéбе, на палéне, і г. д. (канчатак не пад націскам).

b) аб дабры, на плячы, пры гумянцы, на моры, у горы, пры вогнішчы, на сэрцы, на ваконцы, на сонцы і г. д.

c) імéньні на *к* перад канчаткам маюць *у*: вéка—аб вéку, вока—аб воку.

d) у лахмацьці, у жыцьці, на гальлі, у чытаньні, пры здарэньні, на полі і г. д.

Задачка. Вывесьці правіла, калі ўжываецца які канчатак.

2) *Назоўны склон* мн. ліку мае канчаткі *і*, *ы*: гумны, палі, азёры, здарэньні і г. д.

3) *Родны склон* мн. л. можа ўжывацца або з канчаткам оў (аў) або без канчатку: вядзёр — вёдраў, красён — кроснаў, плéч—плéчаў і г. д.

4) Трэба заўважыць розьніцу ў націску: сяло—сёлы, вядро—вёдры, вакно—вокны; але—два, тры, чатыры сялы, вядры, вакны і г. д.

5) Слова ярмо ў множным ліку мае ёрмы (але—два, тры, чатыры ярмы).

§ 28. *Вока і вуха* скланяюцца гэтак: вока, вока, воку, вокам, на воку; вочы, вачэй, вачом, вачмі, аб вачох; вуха, вухам, у вусе; вушы, вушэй, вушом, вушмі, аб вушох.

§ 29. **Словы з устаўкаю** *эн*, *ат*, *эс*. Сюды прыналéжаць: 1) імéньні на *мя*: імя, плямя, цéмя, рамя, стрэмя і 2) гэткія як цяля, парася, зярня, ваўчаня, княжа і іншыя*).

Адзіночны лік.

Н. В. К.	імя		ягня,	ягнё
Род.	імéньня,	імя	ягняці	
Дав.	імéньню,	імю	ягняці	
Тв.	імéньнем,	імем	ягнём	
Мéс.	імéньні,	імі	ягняці	

Множны лік.

Н. В. К.	імéньні	ягняты
Род.	імéньняў	ягнят, аў
Дав.	імéньням	ягнятам
Тв.	імéньнямі	ягнятамі
Мéс.	імéньнях	ягнятах

Устаўку *эс* знаходзім у множным ліку слова кола—калёсы**) ды нéба—нябёсы.

Задачка. 1) Праскланяй: плямя, цяля, ваўчаня, княжа 2) Што значыць *колы* і што значыць *калёсы*?

III. Жаноцкі род.

§ 30. **А. Імéньні жаноцкага роду на а.**

Лік адзіночны.

Наз.	1) галав-а	2) калін-а
Род.	галав-ы***)	калін-ы
Дав.	галав-é	калін-е
Він.	галав-у	калін у
Тв.	галав-ою (ой)	калін аю (ой)
Мéс.	галав-é	калін-е

---

*) Побач з формамі цяля, зярня, ваўчаня, княжа можна ўжываць формы на *о* (*ё*) і *нё*: цялё, парасё, зарнё, ваўчанё, княжо і іншыя.

**) Множны лік ад кола: *калёсы* зьмяніў сваё значэньне і значыць павозка.

***) Гэткія формы, як галавэ, зарэ. зямлé, ужываюцца дужа рэдка.

Лік множны.

Наз.	галов-ы	калін-ы
Род.	галоў, галов-аў	калін-аў
Дав.	галов-ам	калін-ам
Він.	як Назоўны	
Тв.	галов-амі	калін-амі
Мéс.	галсв-ах	калін-ах

Лік адзіночны.

Наз.	3) рук-а	4) горк-а
Род.	рук-і	горк-і
Дав.	руц-э	горц-ы
Він.	рук-у	горк-у
Тв.	рук-ою(ой)	горк-аю (ай)
Мéс.	руц-э	гор-цы

Лік множны.

Наз.	рук-і	горк-і
Род.	рук	гор-ак, горк-аў
Дав.	рук-ам	горк-ам
Він.	як Назоўны	
Тв.	рук-амі	горк-амі
Мéс.	рук-ах	горк-ах

Лік адзіночны.

Наз.	5) зар-á	6) зямл я	7) дол-я
Род.	зар-ы	замл-і	дол-і
Дав.	зар-ы	зямл-і	дол-і
Він.	зар-у	зямл-ю	дол-ю
Тв.	зар-ою (ой)	зямл-ёю(ой)	дол-яю (яй)
Мéс.	зар-ы	зямл-і	дол-і

Лік множны.

Наз.	зор-ы	зéмл-і
Род.	зор-аў	зямéль, зéмл-яў
Дав.	зор-ам	зéмл-ям
Він.	як Назоўны	
Тв.	зор-амі	зéмл-ямі
Мéс.	зор-ах	зéмл-ях

§ 31. Увагі аб розных склонах.

1. *Давальны і мéсны склон* адз. л. маюць тую самую форму. У імéньнях, што маюць перад канчаткам *цьвёрды зычны*, гэтыя склоны канчаюцца на *е*: вадзé галавé, руцэ, сасé, назé (націск на канчатку); каліне, палавіне, блазноце, рабоце (канчатак бяз націску).

Калі-ж перад канчаткам*) стаіць адзін з ацьвярдзéўшых зычных *р*, *ц*, *ч*, *ж*, *ш*, або *к* (пасьля *к* тады, калі націск не на канчатку—лаўка, матка, шапка, ласка), то ў давальным і мéсным склоне маем *ы*: зары, гары, мацы, душы, дзяжы, (пад націскам); вуліцы, аборы, кашы, пражы, лаўцы, маўцы, шапцы і г. д не пад націскам).

У скланéньні з мягкім зычным перад канчаткам заўсёды маем канчатак *і*: зямлі, сям'і, долі, княгіні, волі, і г. д.

Імéньні з асноваю на *к*, *г*, *х* зьмяняюць іх на *ц*, *з*, *с*: рука—руцэ, горка—горцы, нага—назé, дарога—дарозе, саха—сасé, страха—страсé, Лявоніха—Лявонісе.

2) *Родны склон* мн. ліку мае часта канчатак — аў, як у імéньнях мужчынскага роду: водаў, варонаў, маладзіцаў, зéмляў, нядзéляў, пéсьняў і г. д.

Але найчасьцéй ужываюцца гэткія формы, як дачок, дзявок, гор, зор, кароў, галоў, замéль, нядзéль, сьлёз, лялек, шпілек і г. д. Толькі рук і ног заўсёды без канчатку *аў*.

Радзéй сустракаем канчатак *ей*: сьвінéй, сянéй і інш.

Клічны склон заўсёды аднолькавы з назоўным: Літва, родна зямéлька! Жальцеся звонкія струны.

§ 32. Імéньні муж. р. на а. Так сама, як імéньні жан. р. на *а*, скланяюцца імéньні муж. р. на *а*: старшыня, стараста, сабака, судзьдзя і інш. Толькі ў тв. скл. часамі сустракаюцца формы мужчынскага скланéньня: з старшынём, старастам, сабакам і г. д.

§ 33. Б. Імéньні жан. р. на зычны.

Сюды адносяцца такія імéньні, як косьць, гразь, соль, мéдзь; ноч, мыш, роскаш, моц; любоў, кроў і падобныя; у ліку множным такія, як сані, сéні, грудзі, гусьлі, дзьвéры, — наагул, усé тыя імéньні ж. р., што ў наз. склоне не канчаюцца на *а*. Апрача гэтага сюды адносяцца: куры, сусéдзі, чэрці.

---

*) Трэба разумéць канчатак назоўнага склону.

§ 34. Прыклады.

Лік адзіночны.

Наз.	косьць	рэч	кроў
Род.	касьц-і	рэч-ы	крыв-і
Дав.	касьц-і	рэч-ы	крыв-і
Він.	як Назоўны		
Тв.	касьц-ёю(й)*)	рэч-аю(й)	крыв-ёю (й)
Ме́с.	касьц-і	рэч-ы	крыв-і

Лік множны.

Наз.	косьц-і	рэч-ы
Род.	касьц-е́й	рэч-аў
Дав.	кась-цём	рэч-ам
Він.	як Назоўны	
Тв.	касьц-ямі, касьць-мі	рэч-амі, рач-мі
Ме́с.	касьц-ёх	рэч-ах

§ 35. Увагі аб склонах.

1) *Родны склон* мн. л. мае канчатак *ей*, *ой* (не пад націскам *ай*, *аў*): касьц-е́й, пе́ч-аў, рэч-аў, ноч-аў і г. д.

2) *Творны склон* апрача паказаных у прыкладах канчаткаў мае часамі—ма: касьцьма, саньма і г. д.

3) *Клічны склон* заўсёды аднолькавы з назоўным у абодвух ліках, як і ў іме́ньнях жан. р. на *а*.

§ 36. Маці скланяецца гэтак:

Наз.	маці	Він.	маці
Род.	маці	Тв.	—
Дав.	маці	Ме́с.	маці

Клічны маці.

У множным ліку знаходзім маці толькі ў Наз. Він. і Кл. скл.

У тых склонах, дзе ня ўжываецца маці, яго замяняе матка: маткаю, матак і г. д.

§ 37. *Вінавальны склон* іме́ньняў, што азначаюць чалаве́ка, зьве́ра і наагул не́шта жывое, аднолькавы з родным склонам у муж. р. адзіночнага ліку: бачу брата, мужа, паю каня. Іме́ньні, што азначаюць няжывое, маюць вінав. склон

*) здараюцца часта і гэткія формы, як косьцю, рэччу і г. д.

аднолькавы з назоўным: нясі стол, сячы дуб, ме́ць рубе́ль (хоць часамі і сячы дуба, ме́ць рубля).

У множным ліку толькі іме́ньні, што азначаюць чалаве́ка, асобу, маюць він. скл. аднолькавы з родным; усе́ іншыя— аднолькавы з назоўным: бачу братоў, люблю сваіх сёстраў, але ганю валы, паю коні, лаўлю аве́чкі і г. д., як роблю сталы, сані, бачу хаты і інш.

Прыме́та.

§ 38. Прыме́таю называецца часьціна мовы, што мае рады (муж., жан. і ніякі) і скланяецца: сьвяты, сьвятая, сьвятое; сіні, сіняя, сіняе і інш.

§ 39. Прыклады.

1) Лік адзіночны.

Н.	сьвят-ы	сьвят-ая	сьвят-ое
Р.	сьвят-ога	сьвят-ое (й)	сьвят-ога
Д.	сьвят-ому	сьвят-ой	сьвят-ому
В.	як Н. або Р.	сьвят-ую	як Н.
Т.	сьвят-ым	сьвят-ою (ой)	сьвят-ым
М.	сьвят-ым	сьвят-ой	сьвят-ым

Лік множны.

Н.	сьвят-ыя	для ўсіх р.
Р.	сьвят-ых	
Д.	сьвят-ым	
В.	як Н. або Р.	
Т.	сьвят-ымі	
М.	сьвят-ых	

Лік адзіночны.

Н.	бос-ы	бос-ая	бос-ае
Р.	бос-ага	бос-ае (ай)	бос-ага
Д.	бос-аму	бос-ай	бос-аму
В.	як Н. або Р.	бос-ую	як Н.
Т.	бос-ым	бос-аю (ай)	бос-ым
М.	бос-ым	бос-ай	бос-ым

Лік множны.

Н.	бос-ыя	В.	як. Н. або Р.	для ўсіх р.
Р.	бос-ых	Т.	бос-ымі	
Д.	бос-ым	М.	бос-ых	

Так сама зьмяняюцца прыме́ты з мягкім зычным перад канчаткамі:

3) Лік адзіночны.

Н.	сін-і	сін-яя	сін-яе
Р.	сін-яга	сін-яе (яй)	сін-яга
Д.	сін-яму	сін-яй	сін-яму
В.	як Н. або Р.	сін-юю	як Н.
Т.	сін-ім	сін-яю (яй)	сін-ім
М.	сін-ім	сін-яй	сін-ім

Лік множны.

Н.	сін-ія	В.	як Н. або Р.	для ўсіх р.
Р.	сін-іх	Т.	сін-імі	
Д.	сін-ім	М.	сін-іх	

§ 40. Калі націск прыходзіцца на канчатак, то ў родным склоне—о́га, калі націск ня прыходзіцца на канчатак, а на аснову, то — ага: сьвяты — сьвятога, добры — добрага, сіні—сіняга, вялікі—вялікага і г. д.

§ 41. Тыя прыме́ты, што азначаюць *якасьць* (на пытаньне *які?*), могуць ме́ць тры ступе́ні гэтае якасьці, або тры **ступе́ні прыраўнаваньня:**

1-ая ступе́нь *звычайная*: зялёны, ая, ае, вялікі, ая, ае;

2-ая ступе́нь—*вышэйшая*: зеляне́йшы, вялікшы;

3-ая ступе́нь—*найвышэйшая*: найвялікшы, найзеляне́йшы, або самы зялёны, самы вялікі, ці за ўсіх найзеляне́йшы, ад ўсіх найвялікшы і г. д.

Некаторыя прыме́ты маюць няправільныя ступе́ні прыраўнаваньня: добры—ле́пшы, найле́пшы; благі—горшы, найгоршы: малы—ме́ншы, найме́ншы.

Задачка. 1. Праскланяйце:

Сіні, чорны, горкі, салодкі, тоўсты, глухі.

2. Напішэце ступе́ні прыраўнаваньня:

Новы кажух, зялёны сад, вялікі бор, цёплая шапка, шырокае поле, глыбокае мора, сьляпы конь, благі сон, сухі хле́б.

Чысло.

§ 42. Адны чыслы паказаваюць лік (на пытаньне *колькі?*) і называюцца лічнымі, другія—парадак (на пытаньне *каторы?*) і называюцца парадкавымі.

Чыслы лічныя.	*Чыслы парадкавыя.*
1 адзін, адна, адно	пе́ршы ая, ае
2 два, дзьве́, два	другі „ „
3 тры	трэці „ „
4 чатыры	чацьве́рты „ „
5 пяць	пяты „ „
6 шэсьць	шосты „ „
7 се́м	сёмы „ „
8 восем	восьмы „ „
9 дзе́вяць	дзевяты „ „
10 дзе́сяць	дзесяты „ „
11 адзінаццаць*)	адзінаццаты „ „
12 дванаццаць	дванаццаты „ „
13 трынаццаць	. . . .
14 чатырнаццаць	. . . .
15 пятнаццаць	. . . .
16 шаснаццаць	. . . .
17 семнаццаць	. . . .
18 восемнаццаць	. . . .
19 дзевятнаццаць	. . . .
20 дваццаць	дваццаты
21 дваццаць адзін	дваццаць пе́ршы
30 трыццаць	трыццаты
40 сорак	саракавы
50 пяцьдзесят	пяцьдзесяты
60 шэсьцьдзесят	шэсьцьдзесяты і г. д.
70 се́мдзесят	. . . .
80 восемдзесят	. . . .
90 дзе́вяцьдзесят	. . . .

*) Ужываюцца таксама формы: адзінанцаць, двананцаць, трынанцаць, чатырнанцаць і г. д., а таксама адзінанцаты, двананцаты, трынанцаты і г. д.

100	сто	соты
101	сто адзін	сто пе́ршы
200	дзьве́сьце	двухсоты
300	трыста	трохсоты
400	чатырыста	чатырохсоты
500	пяцьсот	пяцьсоты
600	шэсьцьсот	шэсьцьсоты
700	семсот	семсоты
800	восемсот	восемсоты
900	дзевяцьсот	дзевяцьсоты
1000	тысяча	тысячны
2000	дзьве́ тысячы	двухтысячны
1,000,000	міліён	міліённы

§ 43. Чыслы парадкавыя зьмяняюцца падобна да пры́меты: пе́ршы, пе́ршая, пе́ршае, пе́ршага, пе́ршае і г. д.

Чыслы лічныя зьмяняюцца часта падобна да імя, часамі падобна да пры́меты.

§ 44. Адзін, адна, адно.

Н.	адзін	адна	адно
Р.	аднаго	аднае́, аднэй	аднаго
Д.	аднаму	аднэй	аднаго
В.	як Н. або Р.	адну	як Н.
Т.	адным	аднэй (ю)	адным
М.	адным	аднэй	адным

Лік множны (для ўсіх радоў).

Н	адны	В.	як Н. або Р.
Р.	адных	Т.	аднымі
Д.	адным	М.	адных

§ 45. Два (муж. і ніякі р.), дзьве́ (ж. р.).

Н.	два	дзьве́
Р.	двух (двох)	дзьвюх (дзьвёх)
Д.	двум (двом)	дзьвюм (дзьвём)
В.	як Назоўны або Родны	
Т.	двума (двома)	дзьвюма (дзьвёма)
М.	двух (двох)	дзьвюх (дзьвёх)

Так сама, як *два, дзьвé*, скланяюцца **абодва, абèдзьве**: **абодвух, абéдзьвюх** і г. д.

Пацобна **тры, чатыры**: тры, трох, тром, трыма, трох; чатыры, чатырох, чатыром, чатырма, чатырох.

§ 46. Пачынаючы ад пяцёх і да трыццацёх числы скланяюцца гэтак:

Н.	пяць	трыццаць
Р.	пяцёх	трыццацёх
Д.	пяцём	трыццацём
В.	як Наз. або Род.	
Т.	пяцьма	трыццацьма
М.	пяцёх	трыццацёх

Пачынаючы ад пяцьдзесят і да дзèвяцьдзесят числы зьмяняюцца *як пяць*, або найчасьцéй зусім не зьмяняюцца: з усімі пяцьдзесят людзьмі, з усіх дзéвяцьдзесят снапоў і г. д.

§ 47. Сорак і сто.

Н.	сорак	сто
Р.	сораку	сту
Д.	сараку	сту
В.	як Наз.	
Т.	саракма	стома
М.	сараку	сту

§ 48. Числы 200, 300, 400 і далéйшыя або зусім *не зьмяняюцца*, або зьмяняюцца гэтак: дзьвéсьце, двухсот, двумстам, двумастамі і г. д.

§ 49. Абое, двое, трое.

Н.	абое	двое	трое
Р.	абаіх, абайгà	дваіх, двайгà	траіх, трайгà
Д.	абаім	дваім	траім
В.	як Наз. або Род.		
Т.	абайма	двайма	трайма
М.	абаіх	дваіх	траіх

Так сама чацьвёра, пяцёра і *далéйшыя*: чацьвярох, чацьвяром, чацьвярма, чацьвярох (хоць часта яны зусім не зьмяняюцца).

§ **50**. *Дробныя чыслы*, зложаныя з *поў*—паўтара (муж. і ніякі р.), паўтары (ж. р), паўтрацьця, паўтрацьці не зьмяняюцца.

§ **51.** Трэба ве́даць, што *абодва* ўжываецца для азначэньня толькі муж. і ніяк. р. (абодва браты, абодва вакны); *абе́дзьве*—толькі жаноцк. р. (абе́дзьве сястры, абе́дзьве сахі); *абое*—калі рады памяшаны (абое—рабое; кабыла лысая, жабя рабое, зье́ў воўк абое).

§ **52. Задачка**. 1. Напішы словамі: 1.289, 3.478, 11.696, 953, 12,418; 1724-ы (тысяча семсот дваццаць чацьве́рты) 15.919-ы, 837-ы, 959-ы.

2. Праскланяй: адна саха, два валы, дзьве́ дошкі, трое сане́й, дзе́вяць братоў, сто дваццаць восем грыбоў.

Займя.

§ **53.** Займя ўжываецца заме́ста імя, прыме́ты або чысла (за-імя). Напрыклад:

Хадзіў ці доўга *ён* ці мала,
Ды толькі не́шта адзін раз
Бяда ў бары *яго* спаткала...
Во як казаў нам *сам* Тарас.

(Тутака *ён*, *яго*, *сам* заме́ста Тарас, Тараса).

Заме́ста „добры, бе́лы, малы“, можам сказаць „такі, той“; заме́ста „пяты, дзесяты“—„той, гэны“ і г. д.

§ **54.** Вось часьце́й ужываныя займе́ньні:

1. *Асабовыя*: я, ты, ён, яна, яно; мы, вы, яны.

2. *Зваротныя*: сябе́ і ся (мыю-ся).

3. *Прыналежныя*: мой, твой, свой, нашы, вашы, іхны і інш.

4. *Паказальныя*: гэты, гэны, той, такі, гэткі і інш.

5. *Пытальныя*: хто? што? які? каторы? чый? і інш.

6. *Адносныя*: тыя самыя, што пытальныя, але бяз пытаньня.

7. *Азначальныя*: уве́сь, усякі, усялякі, кожны, сам, самы.

8. *Неазначальныя*: не́хта, не́шта, не́які і не́йкі, не́чый, хтось, штось, хтосьці, не́якісь, чыйсь і інш.

9. *Адмоўныя*: ніхто, нішто, нічый, ніякі, ніводны і інш.

Увага. Займе́ньні *я, мы* называюцца займе́ньнямі пе́ршае асобы; *ты, вы*—другое, *ён, яна, яно, яны* — трэцяе.

Займе́ньні скланяюцца, а некаторыя маюць і рады: мой, мая, маё; нашы, нашая, нашае і інш.

§ 55. **Асабовыя: я, ты, мы, вы, ён, яна, яно, яны.**

	Лік адзіночны.		Лік множны.	
Н.	я	ты	мы	вы
Р.	мяне́	цябе́	нас	вас
Д.	мне́	табе́	нам	вам
В.	мяне́	цябе́	нас	вас
Т.	мною (ой)	табою (ой)	намі	вамі
М.	мне́	табе́	нас	вас

	Лік адзіночны.			Лік множны.
Н.	ён	яна	яно	яны
Р.	яго	яе́	яго	іх
Д.	яму	ёй	яму	ім
В.	яго	яе́	яго	іх
Т.	ім	ёю (ёй)	ім	імі
М.	ім	ёй	ім	іх

§ 56. **Сябе.**

Н.	—	В.	сябе́
Р.	сябе́	Т.	сабою (ой)
Д.	сабе́	М.	сабе́

§ 57. **Мой, твой, свой, чый.**

Лік адзіночны.

Н.	мой	мая	маё
Р.	майго	мае́ (й)	майго
Д.	майму	маёй	майму
В.	як Н. або Р.	маю	маё
Т.	маім	маёю (ёй)	маім
М.	маім	маёй	маім

Лік множны.

Н.	мае́	В.	як Н. або Р.
Р.	маіх	Т.	маймі
Д.	маім	М.	маіх

Так сама *чый, чыя, чыё*.

§ 58. **Сам, сама, само.**

	Лік адзіночны.			Лік мн.
Н.	сам	сама	само	самі
Р.	самога	самае́ (ой)	самога	самых
Д.	самому	самой	самому	самым
В.	самога	самую	само	самых
Т.	самым	самою (ой)	самым	самымі
М.	самым	самой	самым	самых

§ 59. **Той, тая, тое.**

	Лік адзіночны.			Лік мн.
Н.	той	тая	тое	тыя
Р.	таго	тае́ (тэй)	таго	тых
Д.	таму	тэй	таму	тым
В.	як. Н. або Р.	тую	як Н.	як Н. або Р.
Т.	тым	тэй (ою)	тым	тымі
М.	тым	тэй (ой)	тым	тых

§ 60. **Хто, што.**

Н.	хто	што	В.	каго	што
Р.	каго	чаго	Т.	кім	чым
Д.	каму	чаму	М.	кім	чым

§ 61. **Увѐсь, уся, усё.**

Лік адзіночны.

Н.	уве́сь	уся	усё
Р.	усяго	усяе́ (е́й)	усяго
Д.	усяму	усёй	усяму
В.	як Н. або Р.	усю	як Н.
Т.	усім	усёю (ёй)	усім
М.	усім	усёй	усім

Лік множны.

Н.	усе́	В.	як Н. або Р.	для ўсіх р.
Р.	усіх	Т.	усімі	
Д.	усім	М.	усіх	

§ 62. Такія займе́ньні, як **нашы, гэны, кожны, які, акі і інш.,** скланяюцца як прыме́ты: нашы, нашага, нашаму і г. д.

§ 63. Увагі аб розных склонах.

1) Побач з формамі роднага склону адз. л. муж. і ніякага р. на — *о* (каго, чаго, яго і інш.) ужываюцца і формы на — *а* (кагà, чагà, ягà, тагà, усягà; чыйгà, майгà, твайга, свайга, а таксама слоў зложаных з гэтых займе́ньняў: сагàньня, сягàлета).

2) У творным склоне ж. р. формы на — ою, ёю звычайне́й у беларускай мове за кароткія формы на — ой, ёй.

3) Побач з формамі нашы, нашая, нашае ўжываюцца скарочаныя наш, наша, наша.

§ 64. Задачка. Праскланяй:

Мой добры конь, гэты самы замок, сам гаспадар, уве́сь хле́б, усялякая работа, сама гаспадыня, тая прыгожая краска, гэтае дзіця, маё дабро, чыё пяро, хто такі, што такое.

Дзеяслоў.

§ 65. Дзеясловам называецца такое *слова*, што **азначае** *стан* (ляжаць, сядзе́ць, спаць) або *дзе́яньне**) (браць, рубаць).

Дзеяслоў зьмяняецца ў часе, ліку і асобе.

§ 66. Часоў — **тры:** цяпе́рашні, прошлы і будучы.

Напр.: я пішу (цяпе́р. час)
я пісаў (прошлы час)
я буду пісаць } будучы час
я напішу

Лікі — **два:** адзіночны і множны.

Напр.: я пішу, ты пішаш, ён, яна, яно піша (лік адз.; мы пішам, вы пішаце, яны пішуць (лік мн.).

---

*) Дзеля гэтага і называецца дзеясловам.

Асобы — тры: першая, другая і трэцяя.

Напр.: *я* пішу, *мы* пішам (1-я асоба); *ты* пішаш, *вы* пішаце (2-я асоба); *ён, яна, яно* піша, *яны* пішуць (3-я асоба).

§ 67. Зьмена дзеяслова ў часох, ліках і асобах называецца спражэньнем.

Пры спражэньні дзеяслоў зьмяняецца на тры лады: *абвесны, загадны і ўмоўны.*

Абвесны лад „абвяшчае" што было, што ёсьць і што будзе: хадзіў, хаджу, буду хадзіць і г. д.

Загадны лад выражае „загад" або просьбу, покліч, прасьцярогу ці што падобнае: нясі, зьмілуйся, баранеце, не паваліся і г. д.

Умоўны лад паказавае, што дзеяньне залежыць ад нейкае ўмовы: я зробіў-бы, пайшоў-бы і г. д. (каб хацеў, каб мог).

§ 68. Дзеясловы бываюць двух трываньняў: *закончанага і незакончанага.* Закончанае адказвае на пытаньне *што зробіць?* (прыйсьці, прынясьці, прачытаць, напісаць і г. д.); незакончанае—на пытаньне *што робіць?* (ісьці, чытаць, пісаць і г. д.).

§ 69. Некаторыя дзеясловы могуць меець розныя *станы,* б'ю, біты, б'юся; роблю, роблены, роблюся; мыю, мыты, мыюся і г. д. Усе гэтыя дзеясловы маюць тры станы: *дзейны* (або актыўны), *залежны* (або пасыўны) і *сярэдні.*

Дзейны стан паказавае, што нейкая асоба або рэч сама нешта „дзеіць" і яе дзеяньне пераходзіць на другую рэч: куля *разьбіла* вакно, майстры *будуюць* дом і г. д. (разьбіла, будуюць—дзейны стан). Пасьля дзейнага стану можна паставіць пытаньне каго? што? (вакно, дом).

Калі-ж скажам: вакно *разьбіта* куляю, дом *будуецца* майстрамі, то будзем меець залежны стан. Пры ім стаіць пытаньне *кім? чым?* (куляю, майстрамі).

Сярэдні стан складаецца з дзейнага і займя—ся і азначае або *зваротнае* дзеяньне (мыюся, чашуся—мыю сябе, чашу сябе) або *супольнае* (цалуюся, сустракаюся—з кім? з чым?).

Ад іншых дзеясловаў нельга тварыць розных станоў: баяцца, сьмяяцца, ісьці, спаць і шмат падобных *).

§ 70. Такія формы, як лётаць, сядзець, ламаць, паваліцца, задумацца, магчы, сячы і інш. (на пытаньне *што робіць?* называюцца *неазначальнымі формамі* **). Яны не азначаюць ні часу, ні ліку, ні асобы, толькі паказаваюць названьне дзеяньня ці стану.

Увага. Побач з формамі на — *ць* ужываюцца формы на *ці*: лётаці, ламаці, хадзіці, задумаціся, валіціся і г. д.

§ 71. Цяперашні час для кожнае асобы абодвух лікаў мае асобныя канчаткі, напр.: няс-*у*, няс-*éш*, няс-*é(ць)*, няс-*ём*, няс-*іцё*, няс-*уць*; стаю, ста-*іш*, ста-*іць*, ста-*ём*, ста-*іцё*, ста-*яць*.

Дзеясловы, што маюць у канчатку 2 ас. адз. ліку—*éш*, а ў 3 ас. мн. л,—*уць* (юць), належаць да **першага спражэньня**, напр.: няс-*éш*, таўч-*эш*, няс-*уць*, таўк-*уць*; будз-*еш*, каж-*аш*, буд-*уць*, каж-*уць* (не пад націскам у мягкім складзе *е*, у цьвёрдым *а*).

Тыя дзеясловы, што маюць у 2 ас. адз. л. — *іш*,— *ыш*, **а ў** 3 ас. мн. л. — *аць*, — *яць*, належаць да **другога спражэньня**.

§ 72. Першае спражэньне.

1). *Асабовыя канчаткі пад націскам.*

Лік адзіночны.

1	ас.	няс-у	пяк-у
2	ас.	няс-éш	пяч-эш
3	ас.	няс-é(ць)	пяч э(ць)

Лік множны.

1	ас.	няс-ём	пяч-ом
2	ас.	няс-іцё	пяч-ыцё
3	ас.	няс-уць	пяк-уць

2) *Асабовыя канчаткі не пад націскам.*

Лік адзіночны.

1	ас.	дума-ю	каж-у
2	ас.	дума-еш	каж-аш
3	ас.	дума-е(ць)	каж-а(ць)

*) аб іх можна было-б сказаць, што яны *ніякага стану*.
**) інакш неазначальным ладам.

Лік множны.

1	ас.	дума-ем	каж-ам
2	ас.	дума-еце	каж-аце
3	ас.	дума-юць	каж-уць

§ 73. Другое спражэньне.

1) Асабовыя канчаткі пад націскам.

Лік адзіночны.

1	ас.	сядж-у	крыч-у
2	ас.	сядз-іш	крыч-ыш
3	ас.	сядз-іць	крыч-ыць

Лік множны.

1	ас.	сядз-ім	крыч-ым*)
2	ас.	сядз-іцё	крыч-ыцё
3	ас.	сядз-яць	крыч-аць

2) Асабовыя канчаткі не пад націскам.

Лік адзіночны.

1	ас.	пал-ю	гавар-у
2	ас.	пал-іш	гавор-ыш
3	ас.	пал-іць	гавор-ыць

Лік множны.

1	ас.	пал-ім	гавор-ым
2	ас.	пал-іце	гавор-ыце
3	ас.	пал-яць	гавор-аць

Увага. Здараюцца і такія формы, як гоне, гавора, падобна да будзе, скажа і г. д.

§ 74. Прошлы час.

Лік адзіночны.

1	ас.	я	нёс, нясла, нясло
2	ас.	ты	
3	ас.	ён, яна, яно	вёў, вяла, вяло і г. д.

Увага. Часамі здараецца час *запрошлы*: я быў прынёсшы, зробіўшы, пайшоўшы і г. д. (перш, чымся што другое здарылася).

---

*) або: сядзём, баёмся, крычо́м, маўчом і г. д.

§ 75. Будучы час.

Мае дзьве́ формы: *простую і складаную:* *) я зроблю, я буду робіць.

Простая форма спрагаецца так сама, як цяпе́рашні час. Напр.: я зроблю, ты зробіш, ён зробіць; мы зробім, вы зробіце, яны зробяць.

Складаная форма зложана з будучым часам ад „быць" і неазначальнай формай таго слова, што спрагаецца:

Лік адзіночны.			Лік множны.		
я	буду	робіць	мы	будзем	робіць
ты	будзеш		вы	будзеце	
ён	будзе		яны	будуць	

Увага. Здараецца час *прадбудучы:* я буду пайшоўшы, буду ўстаўшы і г. д. (перш чымся што другое зробіцца).

§ 76. Загадны лад.

I Лік адзіночны.

1 ас. — — — — — — —
2 ас. няс-і бяр-ы
3 ас. хай (няхай) няс-е́(ць), бяр-э(ць).

Лік множны.

1 ас. няс-е́ма, бяр-эма **)
2 ас. няс-е́це бяр-эце
3 ас. хай (няхай) няс-уць, бяр-уць

II Лік адзіночны.	Лік множны.
1 ас. — — —	бра́зьнема
2 ас. бразьні	бра́зьнеце
3 ас. хай бразьне	хай бразнуць

III Лік адзіночны.	Лік множны.
1 ас. — —	чуйма лійма
2 ас. чуй лі	чуйце лійце
3 ас. хай чуе хай ліе́	хай чуюць хай ліюць

---

*) дзеясловы закончанага трываньня маюць будучы просты: пайду, зроблю; незакончанага—будучы складаны: буду хадзіць, буду робіць.

**) могуць ужывацца і формы: нясе́м, бярэм і г. д.

IV Лік адзіночны.			Лік множны.	
1 ас.	—	—	кіньма	е́жма
2 ас.	кінь	е́ж	кіньце	е́жце
3 ас.	хай кіне	хай е́сьць	хай кінуць	хай ядуць

Другая асоба адзіночнага ліку мае канчаткі:

I. *і, ы* пад націскам — нясі, хвалі, калі, мані, мялі, сушы, бяры, памажы, валачы і інш.

II. *і* не пад націскам — вымі, бразьні, пісьні і інш.

III. *й* пасьля галоснага — дай, гуляй, ме́й, чуй, стой, крый, мый, шый і інш. (формы лі, ві, бі, пі замёста лій, вій, бій, пій).

IV. Зычны мягкі і аньвярдзе́ўшы — кінь, сядзь, ле́зь е́ж, рэж, кале́ч, скоч, роб, прамоў, саромся і інш.

Калі да гэтых формаў даставім канчатак — *ма* (або *м*), то дастанем 1-ю асобу мн. ліку; калі даставім — *це*, то дастанем 2-ую асобу мн. ліку. Пры гэтым у дзеясловах, як нясі, бяры (бач I), бразьні (бач II) трэба зьмяніць *і* на *е*, *ы* на *э*: нясі, нясе́ма, нясѐце; бяры, бярэма, бярэце, бразьні, бразьнем (ма), бразьнеце і г. д.

Трэцяя асоба складаецца з *хай* або *няхай* і трэцяе асобы цяпѐр часу: хай ён кажа, хай яны кажуць.

§ 77. Умоўны лад дастанем, приставіўшы частку *бы* або *б* да прошлага часу: я пашоў-бы, зрабіў-бы, прынёс-бы і г. д.

§ 78. Некаторыя дзеясловы зрастаюцца з зваротным займе́ньнем — ся: мыцца (мыць - ся), вучыцца (вучыць - ся) і інш. Пры спражэньні займя дадае́цца да слова: мыюся, мыешся і г. д. Толькі ў 3 асобе канчатак *ць-ся* зьліваецца ў *цца**): ён мыецца, яны мыюцца.

§ 79. Ад дзеяслова можна вывесьці другія часьціны мовы: дзеясло́ўнае імя (стварыць—стварэньне), дзеяслоўную прыме́ту (чытаць—чытаючы (й), чытаючая, чытаючае; чытаўшы (й), чытаўшая, чытаўшае; чытаны, чытаная, чытанае) і дзеяслоўнае прыслоўе (сяджу *чытаючы*, прыду *прачытаўшы*).

---

*) Калі перад — **ца** стаіць зычны, то пішацца адно *ц*: здасца, ад'есца і г. д.

Дзеясло̆унае імя скланяецца так сама, як і кожнае другое імя: стварэньня, стварэньню і г. д.

Дзеясло̆уная прыме́та мае рацы і скланяецца як прыме́та: чытаючы, чытаючая, чытаючае, чытаючага, чытаючаму і г. д. Але побач з гэтым яна мае часы, як дзеяслоў: цяпе́рашні (чытаючы, ая, ае) і прошлы (чытаўшы, ая, ае; чытаны, ая, ае).

Увага. Формы на—учы,—ючы—ўшы больш старасьве́цкія і кніжныя. У жывой мове ня скажуць, напр., „ад чытаючага чалаве́ка можна шмат вымагаць“, але „ад чалаве́ка, што чытае, можна шмат вымагаць“. У жывой мове скланяюцца толькі формы дзеясло̆унае прымѐты на — ены і—ты: зроблены, зробленага, зробленаму і г. д.; біты, бітага, бітаму і г. д.; бітая, бітае, бітай і г. д.

Дзеясло̆унае прысло̆уе мае два часы—цяпе́рашні (чытаючы, лётаючы, пішучы, ходзячы, робячы) і прошлы (чытаўшы, лётаўшы, пісаўшы, хадзіўшы, робіўшы). Дзеясло̆унае прысло̆уе не скланяецца і не спрагаецца*).

§ 80. Дзеясловы **есьці**, **даць**, **быць** маюць асобнае спражэньне.

Лік адзіночны.			Лік множны.	
1 ас.	е́м	дам	ямо**)	дамо
2 ас.	ясі	дасі	ясьцё	дасьцё
3 ас.	е́сьць	дасьць	ядуць	дадуць

„Ем“—гэта цяпе́рашні час, „дам“—будучы час.

„Быць“ мае ў цяпе́р. часе толькі форму 3-е асобы адзін. ліку: ёсьць (або кароткае—ё). Будучы час: буду, будзеш, будзе і г. д.

Загадны лад: е́ж, дай, будзь; хай е́сьць, хай дасьць, хай будзе; е́жма, дайма, будзьма; е́жце, дайце, будзьце; хай ядуць, дадуць, будуць.

Другія формы складаюцца звычайна.

§ 81. Задачка 1. Праспрагай у цяпе́рашнім часе і аддзялі рыскаю асабовыя канчаткі дзеясловаў:

---

*) З чаго і падобна да прысло̆уя.

**) Побач з формамі ямо, дамо, ясьцё, дасьцё, маем—ядзём, дадзём, ядзіцё, дадзіцё.

Жну, цягну, бяруся, тачу, лаўлю, гарую, цягаю, сушуся, валакуся, таўку, мушу, люблю, сяджу, бягу, магу, даю (даіць), даю (даваць), гнаю, гаю, строюся, крою, паю, пяю, мыюся, крыю, выю, шыю, лію, вію, б'ю, п'ю, гавару, варуся.

2. Праспрагай у будучым часе:

Пісаць, караць, гудзе́ць, гутарыць, зваць; перамяніць гэтыя дзеясловы так, каб можна было ад іх стварыць будучы просты (напісаць—напішу і г. д.).

3. Праспрагай у прошлым часе:

Нясьці, вязьці, плясьці, ісьці, сячы, таўчы, пячыся, кусацца мѐць.

4. Напіты гэтыя дзеясловы ў умоўным ладзе.

5. Напішы ў загадным ладзе:

Хваліцца, калоць, сушыцца, браць, памагаць, валачы, даць, мѐць, біцца, піць, кінуць, кале́чыць, прамовіць, сароміцца.

Прыслоўе.

§ 82. **Прыслоўе ёсьць нязьме́нная часьціна мовы, што** азначае розныя акалічнасьці: ме́йсца, часу, прычыны, способу дзе́яньня.

Паводлуг гэтага прыслоўі дзе́ляцца на прыслоўі·

ме́йсца (на пытаньне—гдзе?): там, туды, адтуль, адкуль, гэтта, гэнам, вун, блізка і інш.

часу (на пытаньне—калі?): цяпе́рака, сёньня, ле́тась, пазаўчора і інш.

прычыны (на пытаньне—чаму?): таму, чаму і інш.

способу дзе́яньня (на пытаньне —як?): добра, хутка, глыбака, вельмі, лужа і інш.

§ 83. Большасьць прыслоўяў — гэта акасьцяне́ўшыя формы зьме́нных часьце́й мовы: імя, прыме́ты, займя, чысла, дзеяслова.

Вось некаторыя прыслоўі ад розных склонаў:

1) добра, борзда, сьцюдзена і г. д., вось, як, так, колькі, толькі, не́льга, ле́тась, зараз, упе́рад, назад, уздоўж, удоўж,

удаўжкі, ушыркі, увышкі, увéлькі, насустрэчу, наўзавады, нацямкі, нацянькі і інш.—усё гэта формы назоўнага і вінав. склону.

2) сёлета, сёньня, (сяго-дня), учора, заўтра, зраньня, змалку, здалёку, дагары, звонку і інш.—формы родн. склону.

3) памалéньку, пабеларуску і інш.—формы дав. склону.

4) разам, часам, сілком, кумілем, пехатой і інш. — формы твор. склону.

5) балазé, ґодзе, запраўды, наадзіноцы, потым, улéтку, узімку, папацёмку, паасобку, напотым, уваччу, вонках і інш.— формы мéснага склону.

Прыслоўі ад дзеясловаў: няма, нямаш (ня мае, ня маеш), загадзя, наўмысьля, адумысьля, спакваля (пачакаўшы), мусіць, відаць, можа, дзякуй, маўляў і інш.

Шмат прыслоўяў мае сваé асобныя прыслоўныя канчаткі (ды, -дэю, -ма, -мі, -ль, -лі, -ка, -ку, -кі, -оў, -чы, -ча і інш.): куды, туды, усюды, тады, заўсёды; кудэю, тудэю, сюдэю; кудэма, сюдэма; бягма, ляжма, дарма, тойма; вельмі; адкуль, пакуль, дасюль, скуль; калі, ніколі: тутака, тамака, тутачка, тамачка, цяпéрака, ёсьцека, нямашака, толькі, колькі, гэталькі, далоўкі; дамоўкі; далоў, дамоў; надоячы; апрача, абéруч, насустрэч, нéкалісь, дзéсь, калісь, нéкалісьці, дзéсьці, калісьці; паадноўчы, двойчы, тройчы і шмат інш.

§ 84. Некаторыя прыслоўі маюць ступéні прыраўнаваньня і зьмяняюцца так, як прымéты, ад якіх яны выводзяцца: зялёна, зелянéй, найзелянéй.

Вось прыслоўі, што маюць *няправільныя ступéні прыраўнаваньня*:

добра—лéпш, ляпéй; найлéпш, найляпéй;
блага—горш, гарэй; найгорш, найгарэй;
многа, шмат—больш, балéй; найбольш, найбалéй;
мала—мéнш, мéней; наймéнш, наймéней.

§ 85. Задачка. Перапішы і падзялі вышэй пералічаныя прыслоўі (§ 83) на мéсныя, часоўныя і г. д.

Прыймя.

§ 86. Прыймя азначае залёжнасьць паміж рэчамі або кірунак дзёяньня: кніжка ляжыць *на* сталé, вучань падыйшоў *да* дошкі і г. д.

Прыймя ня ўжываецца само па сабé, а найчасьцéй пры імі (дзеля чаго і называецца прыймя): *на* сталé, *пры* сталé, *пад* сталом, *з-за* стала і г. д.

Але прыймя можа стаяць і пры іншых часьцінах мовы. Прыймя стаіць найчасьцéй пры адным склоне, радзéй пры двух або трох, напр.:

пры родн.— без, для, дзеля, да, з-за, з-пад, каля, апрача, у і інш. (без работы, для сусéда, дзеля сьвята, да хаты, з-за вугла, з-пад хаты, каля лугу, апрача таго).

пры дав.—к: к хаце, к лéсу (але часьцéй кажацца да хаты, да лéсу).

пры він.— пра, праз, цераз, скрозь, замéста, наўпроці і інш. (кажу пра тое, згінуў праз сваю нядбаласьць, ішоў цераз поле, скрозь хмары цёмныя).

пры твор.—над: над зямлёй.

пры мéс. — пры, па (пры дарозе, па лясох, па дарогах і г. д.).

пры він. і тв.—за, пад, перад, прад і інш. (за яго, за ім, пад стол, пад сталом, перад дом, прад дом, перад домам, прад домам).

пры він. і мéс.—у, на, аб і інш. (у лéс, у лéсе, на стол, на сталè, кінуць аб стол, гаварыць аб сталé).

пры род., він. і мéс.:—з (вярнуўся з работы, сабака ўвéлькі з воўка, з сахою).

§ 87. Шмат у якіх словах прыймя так цéсна зраслося з асновай, што слова без яго зьмяняе або зусім траціць сваё значэньне. падарожны, пераход, прывычка, (але—ход,—дарожны значыць нéшта другое, а вычка нічога ня значыць).

Некаторыя прыймéньні зусім ня ўжываюцца асобна: уз,- раз,- вы,- пера,- су,- пра,- па,- (уздых, усход, разбор, расход, выгнаць, выйсьці, перадхаць, сусéд, прадзед, пасынак).

З дзеясловам прыймя заўсёды злучаецца ў вадно непадзе́льнае слова: дагнаць, прамяніць, перакінуць, падыйсьці, прыдумаць, засумаваць, падгадаваць, наляце́ць, абхапіць, згаварыцца, сьцягнуць, узыйсьці, успомніць, разагнаць, раздаць, расказаць, выдумаць, пераняць, сустрэць і г. д.

Так сама з прыслоўем: запраўды, пазале́тась, зараз, напаве́р, уздоўж, спадысподу, даволі, паасобку, потым і г. д.

§ 88. **Задачка.** 1) Напішы прыклады на тыя прыйме́ньні, што ня ўжываюцца асобна (уз-, раз- і г. д.).

2) Напішы такія іме́ньні, што зложаны з прыйме́ньнямі: за, да, уз, раз, без, з, прад, су, пра, на, ад, вы, пад, аб (засаўка, успамін і г. д.).

Злуч.

§ 89. **Злуч** злучае розныя словы ў думцы або розныя думкі: былі ў іх сын *і* дачка; ня ме́й сто валоў, *а* ме́й сто другоў.

Вось найчасьце́й ужываныя злучы: і, а, але, жа, абы, або, альбо, аж, ажно, ані, адно, няхай, хай, бо, да, ды, дык, аднолька-ж, навет, хіба, ці, няўжо, чымся, прынамся, хоць хаця, такі (ткі), калі, каб, чаго, чаму, таму, нашто, зашто, затое, затым, быццам, не, ні і шмат іншых.

Як можна бачыць у значэньні злучоў часта ўжываецца займя — што, чаго, чаму, такі і інш., часамі з прыйме́ньнямі — зашто, затое, нашто, натое і інш.

Некаторыя злучы выводзяцца з дзеясловаў: бадай (багдай — бог дай), быццам (ад „быць“), хай, няхай, хоць, хаця і інш.

У значэньні злуча могуць ужывацца так сама прыслоўі: калі, аднолька, прынамся і інш.

Задачка. Падчыркнуць злучы:

Пуста ў лузе, толькі стагі парыжэўшыя стаяць, ды шпакі каля дарогі цэлы дзе́нь адно крычаць. Бачыш, быццам чалаве́к, ве́кам малады. Жніво ярнае—гэта ўжо восень і, як той кажа, работак восем. А як надойдзе ўжо Пакрова, то не нае́сца ў полі карова, бо ўжо золкі ве́трык паве́е, трава паожўкне і па-

чарнée. Часам, як у полі з коньмі начуеш, пяючы «восень» дзяўчат пачуеш і, сказаць праўду, дык, мой ты браце, ад гэнай пéсьні за сэрца хваце, бо яé тая працяжная нота, хоць сьлёзы гоніць, слухаць ахвота.

Кліч.

§ 90. Кліч выражае ўчуцьцё або паказвае розныя зыкі, да якіх чалавéк сваім голасам хоча прыпадобніцца, напр.: учуцьцё болю, радасьці, зьдзіўлéньня: ай, аей! ого-го! ага! ах! ох! ух! а-ха-ха і г. д.; шшш! гаў-гаў-гаў! курняў! іга-га-га! ау-ау-ау! і інш.

Каб паказаць, што нéшта канчаецца ў адзін мамэнт, ужываюцца асобныя формы клічу ад дзеяслова: хап, брык, бэнц, бох, бабух, хлюпсьць, грук, стук, бахéць, хапéць, мяль-кéць, піхéць, грымоць і інш.

III.

Падзе́л слова.

§ 91. Карэнь, канчатак, прыстаўка, устаўка.

Словы—настольнік, застольны, стольніца, сталаўнік, сталяр — маюць карэнь *стол*; словы — засьце́нак, прысьце́нак, сьце́нны, сьцяна — маюць карэнь *сьцен*; словы — ле́с, лясун, лясьнік, лесавік—маюць карэнь *лес* і г. д.

Каранёў дзяліць не́льга.

Карэнь ёсьць *такая непадзе́льная часьць слова, ад каторае можна тварыць другія родныя паміж сабою словы.*

Сам па сабе́ карэнь можа быць часам асобным словам—стол, ле́с; але найчасьце́й ён асобна зусім ня ўжываецца: сьцен-, лож-, вод- і г. д.

Каб пазнаць які галосны стаіць у карані, трэба зьмяніць слова так, каб націск прышоўся на галосны: засьце́н-ак, сьце́н-ны (хоць у такім разе, як сьцяна, чуваць *а*).

Зычныя так сама могуць зьмяняцца стоячы ў канцы караня: воўк—воўч-а, дуг-а—дуз-е́, лаук-а—лаўц-ы, гарох — гарос-е, нарог—нароз-е, дарог-а—дарожн-ы і г. д.

Пры склане́ньні і спражэньні апошнія склады слова зьмяняюцца: стал-а, стал-у, стал-ом, стал-е́; стал-ы, стал-оў, стал-амі, стал-ох; маўч-у, маўч-ыш, маўч-ыць; маўч-ом, маўчыцё, маўч-аць і г. д. Гэтыя зьме́нныя склады таго самага слова называюцца *канчаткамі*.

Тая нязьме́нная часьць слова, што стаіць паміж каранём і канчаткам, называецца *ўстаўкай:* застоль-*н*-ы, застоль-*н*-ага, і г. д.; ляс-*ун*, ляс-*ун*-а і г. д.; гаспад-*ар*, гаспад-*ар*-а і г. д.

Кожная ўстаўка прыдае караню асобнае значэньне.

§ 92. Вось некаторыя ўстаўкі імя, прыметы і дзеяслова:

1) Устаўкі іменныя:

ар. ец, ік, (ык), ок, цель, ыр, ун і інш. азначаюць нешта ажыўленае, дзейнае: гаспад-ар, стал-яр, знах-ар, куп-éц, хлап-éц; лясьн-ік, муж-ык, язд-ок, вучы-цель, багат-ыр, скакун і г. д.

іч, овіч, евіч і інш. азначаюць патомкаў і фаміліі: Бабіч, Богдан-овіч, Марцінк-éвіч.

ць, асьць, ін(я), ын(я) і інш. азначаюць словы непрадметныя жан. р. — памя-ць, люб-асьць, веліч-ыня, глыб-іня і г. д.

л (а), ішч (а), ышч (а), ств (о) і інш., для азначэньня неажыўленых слоў ніяк. р.: мы-л-а, шы-л-а, вогн-ішч-а, пажарышч-а, хара-ств-о і г. д.

Некаторыя ўстаўкі прыдаюць слову павялічанае або паменшанае значэньне (*павялічальныя і памяншальныя ўстаўкі*) лап-ішч-а, лап-к-а.

Дужа часта памяншальныя ўстаўкі прыдаюць ласкавае значэньне слову: брат-к-а, сястр-ыц-а, лéц-ейк-а і шмат інш.

2. Устаўкі прыметныя:

к, ок, р, л, н, ав, ів, ат, іст, ав-ат, аньк, еньк, ан (ян), ов, ск і інш.—лёг-к-і, глыб-ок-і, шчод-р-ы, вéт-л-ы, вéр-н-ы, ласк-ав-ы, міласьл-ів-ы, зуб-ат-ы, зярн-іст-ы, бел-ав-ат-ы, добр-аньк-і, дараг-éньк-і, мядз-ян-ы, ял-ов-ы, гаспадар-ск-і і г. д.

3. Устаўкі дзеяслоўныя:

ну — н — цяг-ну-ць, цяг-н еш;
і — е — хвал-і-ць, сядз-е-ць;
а — я — бр-а-ць, сé-я-ць;
ава — у*) — баран-ава-ць, баран-у-ю, гандл-ява-ць, гандл-ю-ю і г. д.

---

*) Як баран-ава-ць, баран-у-ю, дужа часта здараецца расказаваць — расказую, перапісаваць — перапісую і г. д. замéста перапісаваю, расказаваю або перапісваю, расказваю.

Тыя прыйме́ньні, што неразьдзе́льна зрасьліся з словам называюцца **прыстаўкамі**: на-стаўнік, па-ставіць, за-гадка, уз-рост, усь-цягнуць, пера-ход, а-сьцярожны, ад-біць, па-мале́ньку, на-ўце́кі і г. д.

Карэнь злучаны з прыстаўкай і ўстаўкай называецца асновай слова. Такім парадкам пры склане́ньні і спражэньні дадаём канчаткі да асновы слова.

Апрача слоў простых, што маюць толькі адзін карэнь, ёсьць словы складаныя, што маюць два карані: палу-дзень, поў-нач, пара-ход, люда-е́д, нач-ле́г і шмат інш.

Задачка. Падзялі на часьці і напішы карэнь кожнага слова:

Гародчык, вада, краска, лявоніха, мяце́ліца, нядоля, Беларусь, беларускі, красавік, веснавы, ме́сяц, пляме́ньнік, звада, вучыцель, вучыцелька, земляроб, панядзе́лак, асьцярожны, ле́ташні. Няма служкі для пастушкі.

IV.

Правапіс.

§ 93. **Правапіс** дае́ нам правілы, як трэба пісаць у тых разох, калі пішацца ня так, як чуваць.

У беларускім правапісе трэба ве́даць перад усім два найпе́ршыя правілы: адно аб пісаньні галосных, другое — зычных.

Галосныя так пішуцца, як вымаўляюцца: сталы, валы, сьцяна, лясы і г. д. (а не сьцена, лесы, столы, хоць карані слоў: стол-, вол, сьцен-, лес-).

Зычныя, наадварот, пішуцца гле́дзячы на тое, які зычны ў карані, прыстаўцы ці канчатку: мёд, калодка, падтрымаць, мыешся і г. д. (а ня так, як чуваць — мёт, калотка, паттрымаць, мыесься — дзеля таго, што карэнь мё*д*-, коло*д*-, прыстаўка — по*д*, канчатак — *ш**)

Ад гэтых правілаў здараюцца дзе-ня-дзе́ адступле́ньні.

§ 94. **Галосныя.** *Аканьне*. Галосны *о* можа быць толькі пад націскам; ва ўсіх іншых складох *о* замяняецца на *а*: д*о*м, ст*о*л, гар*о*д, вод*ы*, вокн*ы*, дабр*о*, але д*а*мы, ст*а*лы, гар*а*ды, в*а*да, в*а*кно, сэрц*а* і г. д.

На *а* замяняецца і кожнае *э* ў цьвёрдым складзе (пасьля цьвёрд. зыч.): (р*а*ка, ц*а*на, перамéна, каж*а*ш (хоць пад націскам — э: рэкі, цэны, кажэце).

У *мягкіх* складох *перад* націскам *е* замяняецца ня *а* (*я*) не зяўсёды.

У трэцім, чацьве́ртым і дале́йшых складох (лічачы ад націску да пачатку слова) *е* не замяняецца ні́колі на *а* (*я*): верацяно, без верацяна; не выпускай і г. д.

---

*) Гэта відаць зьмяніўшы слова: мё*д*у, кало*д*а, па*д*ыйсьці, мые*ш*.

У другім складзе — толькі тады *е* замяняецца на *а* (*я*), калі ў першым няма *а*: лясуна́, бядуна́, нявучо́ны, ня была́, бяз дзіцяці і г. д. Калі-ж у пе́ршым складзе ёсьць *а* (*я*), то ў другім пішацца *е*: цацярук, лесавік, не знайшла, не магу не хачу, без мяне́ і г. д.

У пе́ршым складзе заўсёды бывае *а* (*я*): бяда, дзяжа вяду, зялёны, няма, няхай, ня буду, бяз нас, бяз духу і г. д.

Увага. 1. Не і без у гэтым разе лічацца за склад таго слова, перад якім яны стаяць.

2. Склады тут лічацца ад націску да пачатку слова такім парадкам: ля(2)-су(1) на̀ (су — пе́ршы склад, ля — другі). Так сама: бе́з(4) ве(3)-ра(2)-ця(1)на̀ і г. д.

У мягкіх складох *пасьля* націску пішацца́ *е*: восень, возера, ве́церь, вучыцель, у хаце, у садзе, поле, ле́цейка, сіняе (не́ба), сіненькі, тое, думаеш, будзе і г. д.

З гэтага правіла выключаюцца такія разы, як:

1) памяць, ме́сяц, дзе́вяць, дзе́сяць, дзе *а* ў аснове, або дзе *а* канчатак іме́ньняў жан. р (гаспадыня, паня, як зямля), або дзе *а* з *о*: дзе́дзя*) (з дзе́дзё) і інш.

2) формы роднага скл. адз. л. мужч і ніяк. р. на *а*: вучыцеля, вучня, поля, зе́льля і г. д.

3) формы родн. скл. мн. л. усіх трох радоў на — *аў*: прыяцеляў, зе́мляў, гоняў і г. д.

4) формы дав., твор. і мѐс. склону мн. л. ўсіх трох радоў на — *ам, амі, ах*: вучням, зѐмлям, здарэньням, прыяцелямі, зѐмлямі, здарэньнямі, прыяцелях, зе́млях, здарэньнях.

5) формы пры́ме́таў назоўнага склону адз. л. жаноц. і ніякага роду: сіняя вада, добрая галава, сіняе мора і г. д.

6) формы родн. і давал. скл. пры́ме́таў мужч. і ніяк. роду: сіняга, сі́няму і інш. (як яго, яму).

7) родны склон пры́ме́ты жаноцкага роду: сіняе воды, добрае кніжкі і г. д., (як яе́, тае́).

8) назоўн. і вінав. склон пры́ме́ты мн. л. ўсіх трох радоў: добрыя, зялёныя, чырвоныя, каме́нныя і г. д.

---

*) але ў такіх старых формах, як вароцех, боцех, пішацца *е*.

9) формы 3 ас. мн. л. дзеясловаў 2 спраж.: ходзяць, носяць, водзяць і г. д.; так сама дзеяслоўная прымéта і прыслоўе: ходзячы, водзячы, носячы і г. д. (бо яны выводзяцца ад 3 ас. мн. л.: ходзяць, носяць, водзяць).

10) займéньне — ся: робішся, гонішся і г. д.

Калі *е* пад націскам, то на ім трэба ставіць знак націску: хлéб, нéба і г. д.*).

Такім парадкам, літара *é* азначае выразны націснуты галосны, так сама як *о*: камéньне, голад.

Літара *е* азначае ненаціснуты гук або шырэйшы за *é* (бліжэй да а), або вузéйшы (бліжэй да і): у садзе, сіненькі.

Не, без, перад, пера і інш. падпадаюць пад агульнае правіла аб аканьні: няшчасьце, няволя, бяздомны, бязрадны, непачэсны, безгалосы, перадплата, перавоз і г. д. Так сама калі *не, без, перад, цераз* стаяць перад другім словам, але пішуцца асобна: ня дам, ня вéдаю, бяз хлéба, бяз нас, перад ім, не давéдаўся, без гаворкі і г. д.

Задачка. Перапішы і замéста крыжыка пастаў *а* (*я*) або *э* (*е*).

Н× прывéтна цер×з вокны ночка п×зіра×. Ціх× ў хац× — ўся самéйка сьпіць ды спачыва×, натрудзіўшы добр× рукі, нат×міўшы плéчы. Толькі матка з в×р×цéнц×м прытулілась к пéчы і прадзè, прадзé кудзéльку. Скач× в×рацéнц×, а за ёй густы× цéні бéгаюць па сьцéнцы. На камінку корч пыла×, злот×м іскры скачуць. За ваконц×м вéц×р ходзіць, глух× вéрбы плачуць. Зябнуць вéрбы на мароз×, прытуліўшысь к стрэс×: сьнéгам вéц×р сып× ў дзьвéры, ходзіць шум па лéс×. І пад дэты шум трывожны дума× стара×, а ў сьлéд думкам н×спакойна вец×р падп×ва×.

Вучыс× н×бож×, вучэньн× памож× змагацца з н×дол×й, з н×вол×й... Што мучыць с×гоньня, што думкі трывож×, —зьбяжыць і н× прыйдз× ніколі.

Жаль згін×, як мара; н× будз×ш н×здарай, нідзé і ні ў чым н× заблудзіш; ты праўду ў н×праўдзе, як сонца між хмар×ў, спазна×ш, як цём×н н× будз×ш.

---

*) такія словы, як ***перад, цераз, але, без, дзеля,*** свайго націску ня маюць, становячы быццам часьць таго слова, перад якім яны стаяць, дзеля гэтага над імі ня ставіцца знак націску: перад нàмі, цераз хату, але так нéльга, бяз нас, дзеля таго і г. д. Калі-ж ***але*** азначае пацьвярджэньне, то яно мае націск: ці ў цябé мая кніжка? — алé.

Така╳ прынука, як праца й навука, ці́-ж мож╳ нам сіл не дадаці? З такімі с╳брамі, знай, будз╳ н╳ штука і гор╳ сваё зваяваці.

Навука дае́ ч╳лаве́ку розум. Чужым розумам ве́к н╳ п╳р╳жыве́ш. В╳ўка ногі кормяць.

§ 95. У *чыслах* аканьне праве́дзена ня поўна. Чыслы складаныя пішуцца так, як кожная часьць, калі яна ўжываецца асобна: семнаццаць, восемнаццаць, шэсьцьсот, восемсот і інш. Толькі шаснаццаць мае *а* заме́ста *э*, што чуваць у слове шэсьць. Парадкавыя маюць такі галосны, які ў лічным: дзе́вяць—дзевяты; дзе́сяць дзесяты і г. д.

§ 96. *Галосныя ў канчатку дзеясловаў 1-га і 2-га спраж.* Калі націск прыходзіцца на канчатак, то галосныя, будучы пад націскам, чуваць ясна і заўсёды аднолькава.

1 спраж. Няс-у, няс-е́ш, няс-е́(ць), няс-ём, няс-іцё, няс-уць, бяр-у, бяр-эш, бяр-э, бяр-ом, бяр-ыцё, бяр-уць.

2 спраж. Сядж-у, сядз-іш, сядз-іць, сядз-ім, сядз-іцё, сядзяць; маўч-у, маўч-ыш, маўч-ыць, маўч-ым, маўч-ыцё; маўч-аць.

Тутака трэба заўважыць толькі тое, што, калі націск на канцы, то ў 2 асобе мн. л. дзеясловы абодвух спражэньняў маюць у канчатку *і, ы*: нясіцё, бярыцё, так сама, як сядзіцё, гарыцё.

Калі-ж націск не на канцы, то ў першым спраж. маем *е* (пасьля цьвёрдых *а*), у другім *і* або *ы*: думаеце, кажаце; носіце, гаворыце і г. д.

Калі націск прыходзіцца на канчатак, то адразу відаць, якое спражэньне: ідзе́ш, сядзіш, гарэш, маўчыш і г. д. Тутака ясна, што пісаць.

Але калі націск ня прыходзіцца на канчатак, то тады трэба глядзе́ць, што стаіць у канчатку неазначальнае формы. Калі стаіць *і* або *ы*, то гэта дзеяслоў 2-га спраж.*), і ўсюды трэба пісаць *і, ы*, а ў 3 ас. мн. л. *а*: мал*і*ць—моліш, моліць, молім, моліце, моляць; вар*ы*ць,—варыш, ва̀рыць, ва̀рым, ва̀рыце, вараць. У працiўным разе, гэта дзеяслоў 1-га спраж.

*) Але ў такіх, як кры-ць, мы-ць, вы-ць, шы-ць, ры-ць, *ы* адносіцца да караня: гэтыя дзеясловы 1-га спраж. — крыеш, крые, крыем, крыеце, крыюць, мыеш, мые, мыем, мыеце, мыюць і г. д.

і ўсюды трэба пісаць *е* (у цьвёрдым складзе а́), а ў 3 ас. мн. ліку *уць*: ве́даць—ве́даеш, ве́дае, ве́даем, ве́даюць; каза̀ць — кажаш, кажа, кажам, кажаце, кажуць.

Дзеясло̆ўныя прыме́ты і прыслоўі выводзяцца ад 3 асобы мн. л., дзеля чаго ў пе́ршым спраж. канчаюцца на — *учы*, — *ючы*, у другім на—*ачы*,—*ячы*: яны кажуць, мыюць — кажучы, мыючы, яны гавораць, стаяць—гаворачы, стоячы.

Аб формах загаднага ладу бач вышэй § 76.

Увага. Калі націск на канчатку, то ў дзеясловах 2-га спр. ў форме 1-ае асобы мн. ліку побач з формамі на *ім*, *ым* могуць ужывацца формы на *ём*, *ом*, як у 1-ым спраж.: стаім, сядзім, маўчым, крычым і стаём, сядзём, маўчом, крычом і г. д.

Задачка. Перапішы і замяні крыжыкі літарамі:

Карагоды зорак у гары міга╳ць, а ў нізе сьняжынкі срэбрам адліва╳ць. Маці свайго сына це́шыць, забаўля╳. Ты мне́ раскаж╳ш, як будз╳це робіць. Касцы пялі апрана╳чыся на пракосах. Цярпе́ньнем і працай горы перанос╳ць. Падзяр╳це рызьзё на істужкі і сатчэче рызоўку. Расчын╳це дзьве́ры. Разьве́йся туман, расплыв╳цеся хмары! Жалем сьціска╳цца грудзі. На Саракі мужык пыта╳цца ці далёка да ракі. Калі не нае́ўся, то і не наліж╳шся. І сава свае́ дзе́ці хвал╳ць. Кінь прад сабой, знойдз╳ш за сабой. Цыган, як гале́╳, то сьмяле́╳. Голад і холад муч╳ць людзе́й. Калі ма╳ш гаруд жыта—будуйся. Новае сіта на калку вісіць, а старое пад лаўкай наваля╳цца.

§ **97.** *Звонкія зычныя* на канцы слова і перад глухім страцілі сваю звонкасьць. Але хоць і чуваць боп, лёт, лотка, дзяцька, мох, лёхка, дошч і г. д., аднолька-ж пішам боб, лёд, лодка, дзядзька, мог, лёгка, дождж і г. д. (бо ў другіх разох, зьмяніўшы слова так, каб пасьля яго стаяў галосны, знойдзем бобу, лёду, лодачка, дзядзіна, магу, лёгенькі, даждж у і. г. д.

Так сама трэба пісаць і прыйме́ньні **ад, пад, над, прад, перад** незале́жна ад таго ці яны пішуцца разам з якім словам ці асобна: ад хаты, адхінуць, пад сонцам, падцягнуць, над хатай, надхадзіць, пад сталом, прадстаўнік і г. д.

Усе́ прыйме́ньні, што канчаюцца на *з*—**з, без, уз, раз,**— калі яны пішуцца *з* якім словам разам, то перад глухім зычным (**п, т, ц, ч, х, с,** ш) замяняюць *з* на *с*, а перад звонкім

пакідаюць *з*: схадзіць, усхадзіць, расьпіць, але — згінуць, бяздомны, узгадаваць, разьбіць і г. д. Значыцца тутака трэба пісаць, як чуваць.

Але калі з і без пішуцца асобна, то ніколі *з* на *с* не замяняецца: з хаты, бяз хлеба і г. д. Так сама пішацца і цераз: цераз ток.

Задачка. Перапішы і замѐста крыжыка пастаў літару.

У гародзе расьцѐ бо╳. Цэ╳ вісіць у гумнѐ. У Адама высокі ло╳. Ло╳ яго ла╳кай па плячох. Поўная лу╳ка збожжа. Хлѐ╳ на сталѐ, рукі сваѐ. Важыш на ры╳ку, важ і на юшку. Не адарві поча╳кі ад калыскі

Іду па кла╳цы. Мё╳ сало╳кі. Сабака зьнюхаў сьлѐ╳. А╳кла╳ ня йдзѐ ў ла╳. Ты бра╳ мой, ѐж хлѐб свой. Гэта квѐ╳ка не для твайго носу. І я быў калісь мола╳. У каваля цяжкі мола╳. Улѐтку люблю цябѐ, дзѐтку, а зімой зьѐм хлеб з свіньнёй.

Сёлета гарох стручны. Адзін наро╳ прытупіўся. У медзьвядзя ёсьць бярло╳. Для цяляці адгароджаны кату╳. Пасту╳ сьцяро╳ авѐчкі. Мнѐ лё╳ка на сэрцы. Ён ѐдзе ўлѐ╳цы. Начлѐжнікі паѐхалі на начлѐ╳. Якая дра╳кая дарога. Ты мо╳ дзѐрці мо╳.

У Слуцку ўсё палю╳ку. А╳дай сваё грама╳кай справе. Слу╳кія паясы вельмі харошыя. Тутака былі ваяво╳кія палацы. Пола╳кія князі — беларускія. Навагру╳кі і Ашмянскі павѐты—сумѐжныя між сабой. Ксён╳ паѐхаў да хворага. Купѐ╳ купіў лён.

Лѐ╳ падняў гэты камѐнь. У восень капаюць рэ╳ку. Хвалько нахваліцца, а бу╳ка набудзецца. Ба╳кі гадуюць дзяцѐй. Мѐ╳ дастаюць з зямлі. Ня ва╳цеся, людзі, бо ўсім блага будзе.

На страсѐ мох выра╳, на моху бяро╳ка, мілѐй свая хатка, як чужая вё╳ка. Бѐгала лі╳ка каля лѐсу блі╳ка. Бабуля ўмѐе ра╳кáзаваць цікаўныя ка╳кі. Вось улѐ╳ у густы лѐ╳! Пола╳ прымѐрз да сьнѐгу. Бэ╳ пахне. Кожны бѐ╳ цягне ў лѐ╳. Зьлѐ╳ з таго дрэва. Гу╳ крычыць на дварэ. У драбінѐ зламалася во╳.

Каб ня ѐ╳ка, не адзѐ╳ка, дык была-бы грошай дзѐ╳ка. Праз Беларусь істу╳кай ліѐцца рака Нёман. Жнѐйка ця╳ка працуе. Пту╳ка зачапілася но╳кай за волас сіла. Ля дарогі стаіць кры╳. У краме прадавалі ры╳. Пайшла гуляць качарэ╳ка. Котка злавіла мы╳ку. Калі ўзяўся за гу╳, не кажы, што ня ду╳.

На╳ хатай лётае каршун. Пера╳ імі пакланіся. Сноп а╳ снапа на дзьвѐ стапы. Жораў ╳ цяплом, ластаўка ╳ лістом. Па╳ табой каня забілі. Ра╳мяні мнѐ грошы. Ра╳капай

яму. Зоркі ра╳сыпаліся на нéбе. Бацька ў╳хапіўся, абуў боты і, ра╳чыніўшы дзьвéры, выйшаў на панадворак. Бе╳ дабра ня будзе дабра. Бя╳ часу ня будзе квасу.

§ **98. Глухія зычныя** перад звонкімі чуваць, як звонкія: ка*зь*ба, про*зь*ба, гара*дзь*ба, пя*дзь*дзесят і г. д. Тутака пішам ня так, як чуваць: ка*сь*ба, про*сь*ба, пя*ць*дзесят (за тое, што маем касіць, прасіць, пяць).

Задачка. Гарба, мала╳ба і ка╳ба—цяжкія работы. Наш дзéд ужо слабы ў ха╳бе. Прасі Бога, каб про╳ба дайшла да нéба. Дзядуля сядзіць на пры╳бе. Ка╳біт косіць сéна. Мала╳біты пайшлі дамоў. У капé шэ╳дзесят адзінак. Майму бацьку пя╳дзесят шэ╳ гадоў.

§ 99. *Перад мягкімі зычнымі* **і ь з, с, ц, дз**, зьмягчаюцца: зьняць, сьляза, цьвіцéц, дзьвé, зьéхаць і г. д. Толькі перад *г*, *х*, *к* яны не зьмяняюцца.

Задачка. Перапішы і замéста крыжыка пастаў з, с, ц, дз або зь, сь, ць дзь.

Купéц зарабіў ╳вéсьце рублёў. Маці ╳хінулася над дзіцянём. ╳віршня штось папсавалася. ╳кінь гэтае рызьзё. У прочкі ╳бірайся, а жыта сéй. Пустой птушкі пустыя й пéсьні. Вучань прачытаў ╳вé кнігі. Ні сьцяты, ні павéшаны. Узімку ╳вéры хаваюцца ў норы. ╳ліна бывае зара╳лівая. Ня рыпайце ╳вярыма. Шкло якоесь ╳мяннае. Яблыны ╳вітуць бéлым ╳вéтам.

§ **100.** Злучэньні **тц, чц** чуваць як **цц**, а злучэньні **тч, дч**, як чч —

чуваць:	**пішацца:**
мацца	матцы
даццы	дачцы
загаччык	загадчык

і г. д.

Злучэньне дс дае ў вымове **ц**, хоць пішацца дз —

чуваць:	**пішацца:*	замéста:
люцкі	людзкі	людскі
швэцкі	швэдзкі	швэдскі

і г. д.

Злучэньне тс дае **ц** —

чуваць і пішацца:	замéста:
полацкі	полатскі
брацкі	братскі
брацтва	братсва

і г. д.

Злучэньні жс, зс даюць **с** —

чуваць і пішацца:	замéста:
боскі	божскі
французскі	француззкі

і г. д.

У злучэньнях стл і здн зьнікае т і д.

чуваць і пішацца:	замéста:
пачэсны	пачэстны
позны	поздны
шчасны	шчáстны
шаснаццаць	шастнаццаць

і г. д.

Злучэньне **нн** ужываецца ў тых прымéтах, што створаны ад імéньня, якое мае *н* у аснове: сьцяна—сьцéнны, камéнь—камéнны, вайна—ваéнны, палатно—палацѐнны і г. д. Але там, дзé ў аснове няма *н*, пішацца адно *н*: шкло—шкляны, дрэва—драўляны, гэтак сама зроблены, пабéлены і г. д.

Злучэньне **цц** ўжываецца ў числах і дзеяслове: адзінаццаць, дванаццаць і г. д.; мыцца, сьмяяцца, ён мыецца, сьмяéцца і г. д.

§ **101**. *Галосныя* **у** і **і** дзеля складнасьці замяняюцца на **ў** і *й*, калі папярэдняе слова канчаецца галосным: было **ў** бацькі тры сыны, яна ўжо пайшла; ён яго *й* поіць і корміць, яна *й*дзé і г. д. Але пасьля зычнага *у* і *і* не замяняюцца на ў і *й*: я тут *у*жо даўно, ён *у* хаце; ён *і*дзе сюды, брат *і* сястра і г. д.

Ад гэтага правіла дзеля вéрша дужа часта адступаюць:

Чыстых хмарак валаконцы
Сталі *у* кружочак

Вышай ле́су, проці сонца
І сплялі вяночак.

§ **102**. *Пры́йме́ньні з прыслоўямі* пішуцца разам: *у*пе́рад, *назад*, *на*сустрэчу, *да*гары, *з*раньня, *за*праўды, *на*адзіноцы, *у*ле́тку, *у*зімку, *у*раньні, *у*ве́чары, *па*асобку, *у*ваччу, *па*беларуску, *па*чэску, *по*тым, *за*гадзя, *на*ўмысьля, *с*пакваля, *за*ўсёды, *ад*куль, *да*сюль і г. д.

Так сама разам з прыслоўямі пішуцца не, ні і ўсе́ складаныя прыслоўі: ніколі, нідзе́, не́калісь, ня́ма, абёруч, абыдзе́, абыяк, ажно і г. д.

§ **103**. **Злучок ужываецца ў гэткіх разох:**

1) для злучэньня частак бы, б, жа, ж з папярэднім словам: добра было-бы, каму-б гэта даць, а мой-жа ты сусе́дзька! ды куды-ж ты, дуб зялёны, пахінаешся?

Увага. Калі-ж *бы*, *б* і *жа*, *ж* сходзяцца разам, то яны паміж сабой злучком ня злучаюцца: калі-ж бы мне́ пайсьці, вось быў-бы ж ты рады і г. д.

2) для злучэньня складаных прыйме́ньняў *з-за*, *з-пад*— з-за стала, з-пад лому і г. д.

3) для злучэньня двух словаў, што азначаюць тую самую рэч—узьве́й-ве́цер, ве́цер-дуронік.

4) у падвойных фаміліях — Дуж-Душэўскі, Сьвятаполк-Мірскі, Дунін-Марцінке́віч і г. д.

5) у складаных прыме́тах — сьне́жна-бе́лы, цёмна-сіні і г. д.

§ **104**. *Словы чужазе́мныя*, узятыя з чужое мовы даўно, пішуцца так, як гэта чуваць у штодзе́нным ужытку: літара, аканом, арганісты, паляруш, калідор, леварвэр, камісія і г. д.

Словы чужазе́мныя, што ўжываюцца ў кніжках і ў кніжнай мове і да народу не дайшлі або дайшлі нядаўна, пішуцца так, як у тэй мове, скуль яны ўзятыя: тэлегра́ф, тэлеграма, літэратура, монолёг, тэа́тр, дынастыя, партыя, рэдакцыя, інспэктар, дырэктар, рэдактар*) і г. д.

---

*) у такіх разох ар заме́ста ор пад уплывам беларускіх слоў на — ар: пісар, знахар і г. д.

Замéста падвойных зычных пішуцца простыя: каса, маса, тэлеграма, Фінляндыя, Голяндыя—а ня касса, масса, тэлеграмма, Гольляндыя, Фінняндыя і г. д.

Чужазéмнае 1, перадаéцца мягкім *ль*, а ня цьвёрдым *л* Лёндон, філёзофія, монолёг і г. д.

Трэба заўважыць правапіс у такіх разох, як рэдакцыя, нацыя, Францыя, рацыя; рэдакцыйны, нацыянальны, рацыянальны, Голяндыя, Фінляндыя, Курляндыя.

V.

Сказ

§ 105. У мове кожнае слова ўжываецца не асобна, а ў зьвязку з другімі. Як вяжуцца паміж сабою словы ў мове паказвае навука аб сказе.

У мове мы выказаваем словамі розныя думкі.

Думка выказаная словамі называецца **сказам:** *Пастух трубіць. Зоркі зігацяць на нёбе.*

Словы, з якіх складаецца сказ, называюцца **часьцінамі сказу**.

Часьціны сказу дзеляцца на **асноўныя і даданыя.**

Асноўныя часьціны дзьве: **дзейнік** і **сказьнік.**

Дзейнік паказвае асобу або рэч, якая нешта *дзеіць* або з якою нешта дзеіцца: *пастух* трубіць; *зоркі* зігацяць.

> *Увага.* Вельмі важна заўважыць тое, што дзейнік стаіць у назоўным склоне (адказвае на пытаньне—*хто? што?*): *пастух* трубіць, *трава* расьце, *яны* прыйшлі, *пяць* больш за чатыры і г. д.

Сказьнік паказвае, *што* ў сказе *кажацца* аб дзейніку, або што дзейнік дзеіць ці што з ім дзеіцца: пастух *трубіць*, зоркі *зігацяць*, трава *зялёная* і г. д.

§ 106. Даданыя часьціны сказу дадаюцца або да дзейніка, або да сказьніка. Возьмем, напр., такі сказ: *Цікаўныя кніжкі ляжаць на паліцы.* Тутака *кніжкі* — дзейнік, *ляжаць* — сказь-

нік; слова *цікаўныя* адносіцца да дзéйніка (на пытаньне *якія* кніжкі? — цікаўныя); слова *на паліцы**) адносіцца да сказьніка (на пытаньне *дзé* ляжаць? — на паліцы).

Да даданых часьцінаў мовы могуць дадавацца другія даданыя часьціны. Вось, напр., сказ: *Кравéц пашыў добрую сьвітку:*

Кравéц пашыў—гэта асноўныя часьціны (дзéйнік і сказьнік). *Што* пашыў? — пашыў *сьвітку*: гэта значыць, *сьвітку* адносіцца да *пашыў*; *якую* сьвітку? — *добрую*: значыць *добрую* адносіцца да *сьвітку*, да даданае часьціны.

Тая часьціна сказу, што адказвае на пытаньні *які?*, *чый?*, *каторы?*, *колькі?* называецца **азначэньнем.**

Ен мае **добрую** (якую?) *кніжку.*

Сын любіць **свайго** (чыйго?) *бацьку.*

Паляўнічы забіў **чацьвèртага** (каторага?) *цецярука.*

Я маю **пяць** (колькі?) *братоў.*

Калі-ж слова адказвае на пытаньні *каго? чаго? каму? чаму? каго? што? кім? чым? пры кім? пры чым?* то яно называецца **дапаўнèньнем.**

Напрыклад: *Вазьмі брытву* **ад дзіцяці** (ад каго?) Ня люблю я **мéста** (чаго?) і г. д.

Увага. Дапаўнéньне, што стаіць у вінавальным склоне (*каго? што?*), называецца простым, усé іншыя называюцца *ускоснымі.*

Тыя словы, што азначаюць час, мéйсца, прычыну, мэту або спосаб дзéйнасьці, называюцца **акалічнасьцямі часу мéйсца, прычыны і спосабу.**

Акалічнасьць часу адказвае на пытаньні *калі? ці доўга? ад якога* і *да якога часу?* Напрыклад: *Вечаром* пайшоў дождж. *Усьцяж* па табé плачу. Працуй *зраньня аж да зьмярканьня.*

---

*) прыймéньне ў сказе ня лічыцца за асобную часьціну

Акалічнасьць *мéйсца* адказвае на пытаньні *дзé? скуль? куды?* Напрыклад: *Бяда ў бары яго спаткала.* З нéба *зваліласяя зорка.* *Рэкі плывуць* у мора.

Акалічнасьць *прычыны* адказвае на пытаньне *чаму? дзеля якое прычыны?* Напрыклад: *Ен* за работай *ня будзе мéць часу й памéрці.* *Ен вярнуўся дамоў* дзеля бацькоў. *Хата загарэлася* ад пéчы.

Акалічнасьць *мэты* адказвае на пытаньні *нашто? для якое мэты?* Напрыклад: *Ен шмат даé* на бéдных. *Валы пайшлі ваду* піць.

Акалічнасьць *спосабу* паказвае *як, якім спосабам* нéшта робіцца. Напрыклад: Ціха *сьпіць дзіцятка.* *Пайшла ў мéста* пехатою.

§ 107. Тыя сказы, што маюць толькі асноўныя часьціны, г. з., дзéйнік і сказьнік называюцца кароткімі: *Сонца ўзыйшло.* *Бацька гарэ.*

Тыя, што маюць апрача асноўных часьцін і дадаваныя, называюцца разьвітымі: *Побач раскінуліcь родныя вёскі.* *Жалем сьціскаюцца грудзі.*

Сказы, што маюць дзéйнік, называюцца поўнымі. У *паноў было ігрышча.* *Усё сьпіць.*

Тыя сказы, што дзéйніка ня маюць, але ён разумéецца, аб ім можна дагадацца, называюцца няпоўнымі: У *аднаго чалавéка былі два сыны.* *Жылі сабé згодна* (разумéецца сыны).

Калі-ж аб дзéйніку і дагадацца нéльга, то гэта безасабовы сказ (г. з., без асобы або рэчы, ад якое залéжыць дзéйнасьць). *Сьцямнéла.* *Грыміць.* *Чужым розумам вéк не перажывéш.* *Хоць блізка відзіць, ды далёка дыбаць.* *Цярпéньнем і працай горы пераносяць.*

Калі ў сказе два ці больш дзéйнікі, сказьнікі, дапаўнéньні, азначэньні ці аднолькавыя акалічнасьці, то такі сказ называецца зьлітым. Напрыклад: *Ідзé* жняя *і* вéсела *пяé.* *Вéсела й хутка* мінутка ў мінутку зойдзе нам час. У *стуку і груку* забудзем мы муку працы сваé.

§ 108. Кожную часьціну сказу можна разьвіць у цэлы сказ даданы, які дадаецца да сказу **асноўнага**. Заместа — ніхто ня ведае *чужога абеду*, можам сказаць: ніхто ня ведае, *як хто абедае*. Ніхто ня ведае — гэта сказ асноўны; *як хто абедае* — гэта даданы сказ дапаўненьня, бо ён замяняе дапаўненьне (чужога *абеду*).

Так сама, як сказ дапаўненьня, могуць быць даданыя **сказы дзейніка, азначэньня і розных акалічнасьцей**, калі яны замяняюць дзейнік, азначэньне і акалічнасьці. Напр.: І той багатыр, *хто мае ўсялякага дабра*, і той, *хто дужы і здаровы*. Гай, *што быў цёмны*, зазеляніўся. Ніхто ня дойдзе туды, *дзе канчаецца зямля*. Тады папараць зацьвіціць, *калі на вярбе вырастуць ігрушы*. Будзе голад, *бо збожжа не ўрадзіла*. Прыйшлі да хаты, *каб супачыць*. *Як ты да людзей* так людзі да цябе.

Увага. Сказы даданыя інакш называюцца **залежнымі**, бо яны залежаць ад асноўнага сказу. Тады сказ асноўны называецца **незалежным**.

§ 109. **Прыдатак**—гэта ёсьць азначэньне, выказанае імёньнем; стаіць яно ў тым самым склоне, як і тое слова, да якога яно адносіцца. Напрыклад: Астаўся *адзін сын*, сірата. *Ех ты*, *Нёман*, рака. *Янка*, брат майго таварыша, *вельмі любіць паляваньне*.

Прыдатак з усімі тымі словамі, што да яго адносяцца, выдзяляецца коскамі.

Зваротак так сама выдзяляецца коскамі. *Радзі*, Божа, *жыта!* Сьпі, наш міленькі саколік! Брацьця, ці зможам грамадзкае гора?

§ 110. У пісанай мове ставяцца розныя **знакі прыпынку**.

Пункт (.) ставіцца пасьля кожнага закончанага сказу.

Коска (,) выдзяляе зваротак, прыдатак, даданыя сказы з асноўнага і разьдзяляе падобныя часьціны ў зьлітым ска-

ве. Напрыклад: *Лятуць да нас, лятуць яны з далёкай, цёплай стараны, нясёцца крык іх над зямлёй, бо бачаць ўжо край родны свой.*

Коска звычайна стаіць перад *а, бо, але, калі, дзé, які, каторы, хто, што, хоць* і ў іншых разох.

Коска разьдзяляе так сама і незалéжныя сказы, калі яны дужа кароткія альбо паміж імі стаіць *і, а, але. Лéта зьбірае*, а *зіма праядае. Загрымéў гром*, і *пайшоў дождж. Смачны жабе гарэх*, але *зубоў Бог ня даў.*

Калі-ж незалéжныя сказы нічым ня зьвязаны і ня зусім кароткія, то паміж імі ставіцца **пункт з коскай** (;). Напрыклад: *Вясною косы сонца што дзéнь робяцца цяплéйшымі. Птушкі пяюць зычнéй і весялéй; перайка на іх асьвяжаецца, і самі яны ажыўляюцца.*

Два пункты (:) **ставяцца:**

1) перад пералічэньнем, калі ёсьць слова, што абымае ўсё пералічанае, напрыклад: *Год мае чатыры* **пары**: *вясну, лéта, восень, зіму.*

2) паміж незалéжнымі сказамі, калі адзін аб'ясьняе другі— *Тут ня гандаль, тут ня крама: няма дзёгцю, нямя солі.* Наагул, *два пункты* блізка тое самае, што слова *значыць.*

Працяжнік (—) ставіцца пасьля пералічэньня, дзé прапушчана нéйкае слова і, наагул, там, дзé хочам *працягнуць* увагу чытара, напрыклад: *вясна, лéта, восень і зіма—пары году. Падсадзі—сарву я грушку.*

Недаказ (...) ставіцца, калі думка не даказана, напр. *Сказаў-бы я табé... але што там гаварыць.*

Пытальнік (?) стаіць пасьля пытаньня. *Дзé-ж ты гэта, мой каласок?*

Клічнік (!) стаіць пасьля клічу, напр.: *Добры вéчар, пане гаспадару!* Адважна, брацьця!

У чужаслове „—“ ставяцца або чужыя словы (ня тэй асобы, што гаворыць ці расказвае), або словы не́чым асаблівыя, напр.: *Узяў шапку і, сказаўшы: „Аставайцеся здаровыя!“ выйшаў з хаты. „Наша Доля“—пе́ршая беларуская газэта.*

У скобкі бярэцца паясьне́ньне або пабочная думка: Беларускія пляме́ньні (крывічы, дрыгвічы і радзімічы) здаўна жывуць на сваёй зямлі.

Беларускае Выдавецкае Т-ва ў Вільні.

Цана 2 мр. 80 ф.